

1 mars

Läsning

Dan 9:4b–10

»Ack Herre, du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älskar dig och håller dina bud! Vi har syndat och gjort illa och varit ogudaktiga och avfälliga. Vi har vikit av från dina bud och lagar. Vi har inte lyssnat till dina tjänare profeterna, som talade i ditt namn till våra kungar, furstar och fäder och till allt folket i landet. Du, Herre, är rättfärdig, men vi måste blygas, så som vi också nu gör, vi Judas män och Jerusalems invånare, ja, hela Israel, både de som bor nära och de som bor fjärran i alla andra länder dit du har fördrivit dem, därför att de var otrogna mot dig. Ja, Herre, vi med våra kungar, furstar och fäder måste blygas, därför att vi har syndat mot dig. Men hos Herren, vår Gud, är barmhärtighet och förlåtelse. Ty vi var avfälliga från honom och hörde inte Herrens, vår Guds, röst, så att vi vandrade efter hans lagar, dem som han förelade oss genom sina tjänare profeterna.«

Responsoriepsalm

Ps 79:8, 9, 11, 13 (R. Ps 103:10a)

R. Herre, handla inte med oss efter våra synder.

Låt inte våra förfäders missgärningar drabba oss,
skynda oss till mötes i din barmhärtighet,
ty vi är djupt förnedrade. R.

Hjälp oss, Gud, vår frälsare, för din äras skull,
rädda oss, förlåt oss vår synd för ditt namns skull.
Låt de fångnas klagan komma inför ditt ansikte,
låt din väldiga arm hålla dödens barn vid liv. R.

Men vi, som är ditt folk och får i din hjord,
vi vill tacka dig i evighet,
vi vill förkunna ditt lov från släkte till släkte. R.

Lovsång

Jfr Joh 6:63c, 68c

V. Alla dina ord är ande och liv;
du har det eviga livets ord.

Evangelium

Luk 6:36–38

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Var barmhärtiga, så som er fader är barmhärtig. Döm inte, så skall ni inte bli dömda. Förklara ingen skyldig, så skall ni inte dömas skyldiga. Frikänn, så skall ni bli frikända. Ge, så skall ni få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall ni få i er mantel. Med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.«

2 mars

Läsning

Jes 1:10, 16–20

Hör Herrens ord, ni Sodomsfurstar, lyssna till vår Guds lag, du Gomorra-folk. Tvätta er då, och rena er. Skaffa ert onda leverne bort från mina ögon. Upphör att göra vad ont är. Lär att göra vad gott är, far efter det rätt är, visa förtryckaren på bättre vägar, skaffa den faderlöse rätt, utför änkans sak. Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om era synder än är blodröda, så kan de bli snövita, och om de är röda som scharlakan, så kan de bli som vit ull. Om ni är villiga att höra, skall ni få äta av landets goda. Men är ni ovilliga och motsträviga, skall ni förtäras av svärd, ty så har Herrens mun talat.

Responsoriepsalm

Ps 50:8–9, 16bc–17, 21, 23 (R. jfr 23b)

R. Jag vill låta er se min frälsning.

Jag vill inte straffa dig för dina offer,
dina brännoffer har jag alltid inför mig.
Men jag tar inte emot tjurar ur ditt hus
eller bockar ur dina fållor. R.

»Hur kan du tala om mina stadgar
och föra mitt förbund på tungan,
du som hatar tuktan
och vänder ryggen åt mina ord? R.

Så gör du, och jag tiger,
och nu tror du att jag är som du.
Den som offerar lovets offer, han ärar mig,
och den som ger akt på sin väg,
honom skall jag låta se min frälsning.« R.

Lovsång

Hes 18:31

V. Kasta bort ifrån er alla de överträdelser som ni har begått, säger Herren, och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande.

Evangelium

Matt 23:1–12

Vid den tiden talade Jesus till folket och lärjungarna och sade: »De skriftlärda och fariseerna har satt sig på Moses stol. Gör därför allt vad de lär er och håll fast vid det, men handla inte som de gör, för de säger ett och gör ett annat. De binder ihop tunga bördor och lägger dem på människornas axlar, men själva rör de inte ett finger för att rätta till dem. Allt vad de företar sig gör de för att människorna skall lägga märke till dem. De skaffar sig breda böneremсор och stora mantelofsar. De tycker om att ha hedersplatsen på gästabuden och sitta främst i synagogan, och de vill bli hälsade på torgen och kallas rabbi av alla människor.

Men ni skall inte låta er kallas rabbi, ty en är er läromästare och ni är alla bröder. Ni skall inte kalla någon här på jorden för er fader, ty en är er fader, han som är i himlen. Inte heller skall ni låta er kallas lärare, ty en är er lärare, Kristus. Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare. Den som upphöjer sig skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.«

Läsning

Jer 18:18–20

Folket sade: »Kom, låt oss tänka ut någon plan mot Jeremia. Ty prästerna skall inte komma till korta med undervisning, ej heller de visa med råd, ej heller profeterna med förkunnelse. Ja, kom, låt oss fälla honom med våra tungor. Vi behöver inte alls bry oss om vad han säger.« Herre, ge du akt på mig, och hör vad mina motståndare talar. Skall man få löna gott med ont, eftersom dessa har grävt en grop för mitt liv? Tänk på hur jag har stått inför ditt ansikte för att mana gott för dem, för att avvända från dem din vrede.

Responsoriepsalm

Ps 31:5–6, 14–16 (R. 17b)

R. Hjälp mig, Herre, i din nåd.

Du skall dra mig ur det nät som de lade ut för mig,
ty du är mitt värn.
I din hand befaller jag min ande,
du befriar mig, Herre, du trofaste Gud. R.

Jag hör mig förtalas av många,
skräck från alla sidor!
De rådslår med varandra
och stämplar för att ta mitt liv. R.

Men jag förtröstar på dig,
Herre, jag säger: »Du är min Gud.«
Min tid står i dina händer,
rädda mig från mina fienders hand och mina förföljare. R.

Lovsång

Joh 8:12

V. Jag är världens ljus, säger Herren.
Den som följer mig skall ha livets ljus.

Evangelium

Matt 20:17–28

Under vandringen upp mot Jerusalem samlade Jesus de tolv lärjungarna omkring sig och sade till dem på vägen: »Vi går nu upp till Jerusalem. Människosonen skall utlämnas åt översteprästerna och de skriftlärda, och de skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna för att han skall hånas och pryglas och bli korsfäst, och på den tredje dagen skall han uppstå.«

Sedan kom Sebedaios-sönernas mor fram till honom tillsammans med sina söner och föll på knä för att be honom om något. Han frågade vad hon ville, och hon sade: »Lova mig att mina båda söner får sitta bredvid dig i ditt rike, den ene till höger och den andre till vänster.« Jesus svarade: »Ni vet inte vad ni ber om. Kan ni dricka den bägare som jag skall dricka?« De svarade: »Ja, det kan vi.« Då sade han: »Min bägare skall ni få dricka, men platserna till höger och till vänster om mig kan jag bara ge dem som har bestämts därtill av min fader.« När de andra tio hörde detta, blev de förargade på de båda bröderna. Men Jesus kallade till sig dem och sade: »Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara

de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.«

4 mars

Läsning

Jer 17:5–10

Så säger Herren: Förbannad är den man som förtröstar på människor och sätter kött till arm åt sig och med sitt hjärta viker av från Herren. Han skall bli som en torr buske på hedmarken och skall inte få se något gott komma, utan skall bo på förbrända platser i öknen, i ett land med salthedar, där ingen bor.

Men välsignad är den man som förtröstar på Herren, den som har Herren till sin förtröstan. Han är lik ett träd som är planterat vid vatten, och som sträcker ut sina rötter till bäcken. Ty om än hetta kommer, så förskräcks det inte utan bevarar sina löv grönskande. Och om ett torrt år kommer, så sörjer det inte, och upphör ej heller att bära frukt.

Ett falskt och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat. Vem kan förstå det? Dock, jag, Herren, utrannsakas hjärtat och prövar njurarna, och ger så åt var och en efter hans vägar, efter hans gärningars frukt.

Responsoriepsalm

Ps 1:1–4, 6 (R. jfr Ps 40:5a)

R. Salig är den som förtröstar på Herren.

Salig är den som inte följer de gudlösas råd
och inte går syndares väg eller sitter där hädare sitter
utan har sin lust i Herrens lag
och tänker på hans lag både dag och natt. R.

Han är som ett träd, planterat vid vattenbäckar,
vilket bär frukt i sin tid
och vars löv inte vissnar:
allt vad han gör, det lyckas väl. R.

Inte så de gudlösa:
de är som agnar som vinden för bort.
Ty Herren känner de rättfärdigas väg,
men de gudlösas väg leder till fördärvet. R.

Lovsång

Jfr Luk 8:15

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Luk 16:19–31

Vid den tiden sade Jesus till fariseerna: »Det var en rik man som klädde sig i purpur och fint linne och levde i fest och glans var dag. Men en tiggare som hette Lasaros låg vid hans port full av sår och önskade att han fick äta sig mätt på resterna från den rike mannens bord.

Hundarna kom till och med och slickade på hans sår. Så dog tiggaren och fördes av änglarna till platsen vid Abrahams sida. Den rike dog också han och begravdes. I dödsriket, där han pinades, lyfte han blicken och fick långt borta se Abraham, och Lasaros vid hans sida. Då ropade han: 'Fader Abraham, förbarma dig över mig och skicka Lasaros att doppa fingerspetsen i vatten och fukta min tunga, jag plågas här i lågorna.' Men Abraham svarade: 'Kom ihåg, mitt barn, att du fick ut ditt goda medan du levde, liksom Lasaros sitt onda. Nu har han funnit tröst här, medan du plågas. Dessutom gapar det en klyfta mellan oss och er, för att de som vill ta sig över från oss till er eller från er till oss inte skall kunna göra det.' Mannen sade: 'Då ber jag dig, fader, att du skickar honom till min fars hus. Jag har fem bröder, och han måste varna dem, så att inte de också kommer hit till detta plågornas ställe.' Abraham sade: 'De har Mose och profeterna. De kan lyssna till dem.' Mannen svarade: 'Nej, fader Abraham, men om någon kommer till dem från de döda omvänder de sig.' Men Abraham sade: 'Lyssnar de inte till Mose och profeterna, då låter de inte övertyga sig ens om någon står upp från de döda.'«

5 mars

Läsning

1 Mos 37:3–4, 12–13a, 17b–28

Israel hade Josef kärare än alla sina andra söner, eftersom han hade fött honom på sin ålderdom. Och han lät göra åt honom en hellång livklädnad. Då nu hans bröder såg att deras fader hade honom kärare än alla hans bröder, blev de hatiska mot honom och kunde inte tala vänligt till honom.

Då nu en gång hans bröder hade gått bort för att vakta sin faders får i Sikem, sade Israel till Josef: »Se, dina bröder vaktar fåren i Sikem. Gör dig redo, jag vill sända dig till dem.« Då gick Josef vidare efter sina bröder och fann dem i Dotan.

När de nu på avstånd fick se honom, innan han ännu hade hunnit fram till dem, rådslog de om att döda honom. De sade till varandra: »Se, där kommer drömmaren. Upp, låt oss nu dräpa honom och kasta honom i en brunn. Sedan kan vi säga att ett vilddjur har ätit upp honom. Så får vi se hur det går med hans drömmar.«

Men när Ruben hörde detta, ville han rädda honom undan deras händer och sade: »Låt oss inte slå ihjäl honom.« Ytterligare sade Ruben till dem: »Utgjut inte blod. Kasta honom i brunnen här i öknen, men bär inte hand på honom.« Han ville nämligen rädda honom undan deras händer och föra honom tillbaka till hans fader. Då nu Josef kom fram till sina bröder, tog de av honom hans livklädnad, den hellånga klädnaden som han hade på sig, och grep honom och kastade honom i brunnen. Men brunnen var tom, inget vatten fanns i den.

Därefter satte de sig ned för att äta. När de då lyfte upp sina ögon, fick de se ett tåg av ismaeliter komma från Gilead, och deras kameler var lastade med dragantgummi, balsam och ladanum. De var på väg med detta ned till Egypten. Då sade Juda till sina bröder: »Vad nytta har vi av att vi dräper vår broder och döljer hans blod? Nej, låt oss sälja honom till ismaeliterna. Må vår hand inte komma vid honom, ty han är ju vår broder, vårt eget kött.« Och hans bröder lydde honom. Då nu midjanitiska köpmän kom där förbi, drog de upp Josef ur brunnen. Och de sålde Josef för tjugo siklar silver till ismaeliterna. Dessa förde så Josef till Egypten.

Responsoriepsalm

Ps 105:16–21 (R. jfr 5a)

R. Tänk på vad Herren har gjort.

Gud befallde hungersnöd att komma över landet
och fördärvade alla deras brödförråd,
men han sände Josef före dem
och lät honom bli såld till träl. R.

Man slog hans fötter i bojor,
han fick ligga fjättrad i järn,
till den tid då det han sagt blev uppfyllt
och Herrens ord bevisade hans oskuld. R.

Då sände konungen och lät släppa honom lös,
folkens härskare gav honom fri.
Han satte honom till herre över sitt hus,
till att förvalta all hans egendom. R.

Lovsång

Joh 3:16

V. Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son,
för att de som tror på honom skall ha evigt liv.

Evangelium

Matt 21:33–43, 45–46

Vid den tiden sade Jesus till översteprästerna och folkets äldste: »Lyssna nu till en annan liknelse. En jordägare planterade en vingård, satte stängsel kring den, högg upp en pressgrop och byggde ett vaktorn. Därefter arrenderade han ut den och reste bort.

När skördetiden närmade sig, skickade han sina tjänare till arrendatorerna för att hämta den del av skörden som han skulle ha. Arrendatorerna grep tjänarna och pryglade den ene, dödade den andre och stenade den tredje. Då skickade han dit ännu fler tjänare än första gången, och de gjorde likadant med dem. Till sist skickade han sin son. Han sade: 'Min son kommer de att ha respekt för.' Men när arrendatorerna fick se sonen, sade de till varandra: 'Här har vi arvtagaren. Kom, så dödar vi honom och får hans arv.' De tog fast honom, släpade ut honom ur vingården och slog ihjäl honom. När nu vingårdens ägare kommer, vad gör han då med dessa arrendatorer?«

Översteprästerna och de äldste svarade: »Han lönar ont med ont och tar död på dem, och vingården arrenderar han ut till andra som ger honom hans del av skörden i rätt tid.« Jesus sade: »Har ni aldrig läst vad som står i skriften: *Stenen som husbyggarna ratade har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, och underbar är den i våra ögon.* Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk hos vilket det kan bära frukt.«

När översteprästerna och fariseerna hörde hans liknelser, förstod de att det var dem han talade om. De hade velat gripa honom men var rädda för folket, som ansåg honom vara en profet.

6 mars

Läsning

Mik 7:14–15, 18–20

Herre, vakta med din stav ditt folk, din arvedels hjord, så att den får ha sin avskilda boning i skogen på Karmel. Låt den gå i bet i Basan och i Gilead, liksom under forna dagar. Ja, liksom i de dagar då du drog ut ur Egyptens land skall jag låta dem se underbara ting.

Vem är en sådan Gud som du? – du som förlåter kvarlevan av din arvedel dess missgärning och förlåter den dess överträdelse, du som inte behåller vrede evinnerligen, ty du har lust till nåd, och du skall åter förbarma dig över oss och trampa våra missgärningar under fötterna. Ja, du skall kasta alla deras synder i havets djup. Du skall bevisa trofasthet mot Jakob och nåd mot Abraham, som du med ed har lovat våra fäder i forntidens dagar.

Responsoriepsalm

Ps 103:1–4, 9–12 (R. 8a)

R. Nådig och barmhärtig är Herren.

Lova Herren, min själ,
allt som finns i mig, prisa hans heliga namn!
Lova Herren, min själ,
och glöm inte vad gott han har gjort. R.

Han förlåter dig alla dina missgärningar
och helar alla dina brister,
han räddar ditt liv från graven
och kröner dig med nåd och barmhärtighet. R.

Han går inte ständigt till rätta
och vredgas inte för evigt.
Han handlar inte med oss efter våra synder
och vedergäller oss inte efter våra missgärningar. R.

Ty så hög som himlen är över jorden,
så väldig är hans nåd över dem som fruktar honom.
Så långt som öster är från väster
låter han våra överträdelser vara från oss. R.

Lovsång

Jfr Luk 15:18

V. Jag vill stå upp och gå till min far och säga till honom:
Far, jag har syndat mot himlen och mot dig.

Evangelium

Luk 15:1–3, 11–32

Vid den tiden sökte sig alla tullindrivare och syndare till Jesus för att höra honom. Fariseerna och de skriftlärdade förargade sig och sade: »Den mannen umgås med syndare och äter med dem.« Då gav han dem denna liknelse: »En man hade två söner. Den yngste sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.' Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar.

När han hade gjort av med allt, blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något. Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig.'

Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare.’ Och han gav sig av hem till sin far.

Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: ‘Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son.’ Men fadern sade till sina tjänare: ‘Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.’ Och festen började.

Men den äldste sonen var ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset, hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade vad som stod på. Tjänaren svarade: ‘Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen.’ Då blev han arg och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte tala honom till rätta, men han svarade: ‘Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Men när han kommer hem, din son som har levt upp din egendom tillsammans med horor, då slaktar du gödkalven.’

Fadern sade till honom: ‘Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi hålla fest och vara glada, för din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.’«

7 mars

TREDJE SÖNDAGEN I FASTAN

Första läsningen

2 Mos 3:1–8a, 13–15

En gång när Mose vaktade fåren åt sin svärfar Jetro, prästen i Midjan, drev han dem till andra sidan öknen och kom till Guds berg, Horeb. Där visade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga, som slog upp ur en törnbuske. När Mose såg att busken stod i låga utan att brinna upp tänkte han: »Vilken märklig syn! Jag måste gå dit och se varför busken inte brinner upp.« Då Herren såg att han gick för att se efter ropade Gud till honom ur törnbusken: »Mose! Mose!« Han svarade: »Ja, här är jag.« Herren sade: »Kom inte närmare! Ta av dig dina skor, du står på helig mark.« Och han fortsatte: »Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.« Då skylde Mose sitt ansikte. Han vågade inte se på Gud.

Herren sade: »Jag har sett hur mitt folk plågas i Egypten. Jag har hört deras klagorop över sina slavdrivare – ja, jag vet vad de får lida. Därför har jag stigit ner för att befria dem från egypterna och föra dem från Egypten till ett land som är rikt och vidsträckt och som flödar av mjölk och honung.«

Då sade Mose till Gud: »Om jag nu kommer till israeliterna och säger att deras faders Gud har sänt mig till dem och de frågar efter hans namn, vad skall jag då svara?« Gud sade: »Jag är den jag är. Säg dem att han som heter 'Jag är' har sänt dig till dem.« Och Gud fortsatte: »Säg israeliterna att Herren, deras faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt dig till dem. Detta skall vara mitt namn för all framtid; med det namnet skall jag åkallas från släkte till släkte.«

Responsoriepsalm

Ps 103:1–4, 6–8, 11 (R. 8a)

R. Nådig och barmhärtig är Herren.

Lova Herren, min själ,
hela mitt jag vill prisa hans heliga namn!
Lova Herren, min själ,
minns allt det goda han gör. R.

Han förlåter alla mina synder
och botar alla mina sjukdomar,
han räddar mig från graven
och kröner mig med nåd och barmhärtighet. R.

Herren handlar rättfärdigt
och ger de förtryckta deras rätt.
Mose fick lära känna hans gärningar,
Israels folk hans verk. R.

Barmhärtig och nådig är Herren,
sen till vrede och rik på kärlek.
Ty så hög som himlen välver sig över jorden,
så väldig är hans nåd över dem som fruktar honom. R.

Andra läsningen

1 Kor 10:1–6, 10–12

Jag vill att ni skall ha kunskap om detta, bröder: våra fäder hade alla molnet över sig och gick alla genom havet. Alla blev de döpta i molnet och i havet till gemenskap med Mose. Alla åt de samma andliga mat, och alla drack de samma andliga dryck, de drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus. Men de flesta av dem fann inte nåd inför Gud utan blev liggande döda i öknen. Allt detta är exempel som säger oss att vi inte skall ha begär till det onda, som de hade. Knota inte som många av dem gjorde; de dödades av Förgöraren. Allt det som hände dem är exempel, och det skrevs ner för att vägleda oss som har tidsåldrarnas slut inpå oss. Därför skall den som tror sig stå stadigt se till att han inte faller.

Lovsång

Jfr Matt 4:17

V. Omvänd er, säger Herren:
himmelriket är nära.

Evangelium

Luk 13:1–9

Vid den tiden kom några och berättade för Jesus om de galileer vilkas blod Pilatus hade blandat med blodet från deras offerdjur. Då sade han: »Tror ni att de var större syndare än alla andra i Galileen, eftersom detta kunde hända dem? Nej, säger jag, men om ni inte omvänder er skall ni alla mista livet som de. Eller de arton som dödades när Siloatornet rasade, tror ni att de var större syndare än alla andra i Jerusalem? Nej, säger jag, men om ni inte omvänder er skall ni alla mista livet, precis som de.«

Och han gav dem denna liknelse: »En man hade ett fikonträd i sin vingård, och han kom för att se om det fanns någon frukt på det men hittade ingen. Då sade han till sin trädgårdsmästare: 'I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här trädet utan att hitta någon. Hugg bort det! Varför skall det ta upp mark till ingen nytta?' Han svarade: 'Herre, låt det stå kvar ett år till, så skall jag gräva runt det och gödsla. Kanske bär det frukt nästa år. Om inte, kan du hugga bort det.' »

Läsning

2 Kung 5:1–15

Naaman, den arameiske kungens härhövitsman, hade stort anseende hos sin herre och var högt aktad, ty genom honom hade Herren gett seger åt Aram. Och han var en tapper stridsman, men spetälsk. Nu hade araméerna, en gång då de drog ut på strövtåg, fört med sig som fånge ur Israels land en ung flicka, som kom i tjänst hos Naamans hustru. Denna sade till sin matmoder: »Ack att min herre vore hos profeten i Samaria, så skulle denne nog befria honom från hans spetälska!« Då gick hon iväg och berättade detta för sin herre och sade: »Så och så har flickan från Israels land sagt.« Kungen i Aram svarade: »Far dit, så skall jag sända brev till kungen i Israel.«

Så for han då och tog med sig tio talenter silver och sex tusen siklar guld, likaså tio högtidsdräkter. Och han överlämnade brevet till Israels kung, och i det stod det: »Nu, när detta brev kommer dig till handa, må du veta att jag har sänt till dig min tjänare Naaman, för att du må befria honom från hans spetälska.«

När Israels kung hade läst brevet, rev han sönder sina kläder och sade: »Är jag då Gud, så att jag skulle kunna döda och göra levande, eftersom denne sänder bud till mig att jag skall befria en man från hans spetälska? Märk nu och se hur han vill komma i tvist med mig.«

Men när gudsmannen Elisa hörde att Israels kung hade rivit sönder sina kläder, sände han bud till kungen och lät säga: »Varför har du rivit sönder dina kläder? Låt honom komma till mig, så skall han erfara att en profet finns i Israel.«

Så kom då Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elis hus. Då sände Elisa ett bud ut till honom och lät säga: »Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter bli sig likt, och du skall bli ren.« Men Naaman blev vred och for sin väg, och han sade: »Jag tänkte att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla Herrens, sin Guds, namn och föra sin hand fram och åter över stället och så ta bort spetälskan. Är inte Damaskus' floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten i Israel? Då kunde jag ju lika gärna bada mig i dem för att bli ren.« Så vände han om och for sin väg i vrede.

Men hans tjänare gick fram och talade till honom och sade: »Min fader, om profeten hade förelagt dig något svårt, skulle du då inte ha gjort det? Hur mycket mer nu, då han bara har sagt till dig: 'Bada dig, så blir du ren'!« Då for han ned och doppade sig i Jordan sju gånger, som gudsmannen hade sagt. Och hans kött blev då åter sig likt, friskt som en ungs gosses kött, och han blev ren. Därefter återvände han till gudsmannen med hela sin skara och gick in och trädde fram för honom och sade: »Se, nu vet jag att ingen Gud finns på hela jorden utom i Israel.«

Responsoriepsalm

Ps 42:2–3; 43:3–4 (R. 3)

R. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden.

Som hjorten trängtar till vattenbäckar,

så trängtar min själ efter dig, o Gud.

Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden.

När skall jag få träda fram inför Guds ansikte? R.

Sänd ditt ljus och din sanning, må de leda mig,

må de föra mig till ditt heliga berg och till din boning,
så att jag får gå in till Guds altare,
till Gud, som är min glädje och fröjd,
och tacka dig på harpa, Gud, min Gud. R.

Lovsång

Jfr Ps 130:5, 7

V. Min själ väntar efter Herren, och jag hoppas på hans ord,
ty hos Herren finns nåd och frälsning.

Evangelium

Luk 4:24–30

När Jesus kom till Nasaret, sade han till folket i synagogan: »Sannerligen, ingen profet blir erkänd i sin hemstad. Jag försäkrar: det fanns många änkor i Israel på Elias tid, när himlen inte gav regn på tre och ett halvt år och det blev svår hungersnöd i hela landet. Ändå sändes Elia inte till någon av dem utan till en änka i Sarefat nära Sidon. Och det fanns många spetälska i Israel på profeten Elishas tid, och ändå blev ingen av dem botad, däremot syriern Naaman.« Alla i synagogan blev ursinniga när de hörde detta, de sprang upp och drev honom ut ur staden och förde honom fram till branten av det berg som staden låg på för att störta ner honom. Men han gick rakt igenom folkhopan och fortsatte sin väg.

9 mars

Läsning

Till Dan B:2, 11–20

Omvärd av elden bad Asarja denna bön:

»För ditt namns skull, överge oss inte för alltid,
upphäv inte ditt förbund
och ta inte din barmhärtighet från oss,
för Abrahams skull, som du älskade,
för din tjänare Isaks skull
och för Israels, som var din helige.
Dem lovade du att ge ättlingar
lika talrika som himlens stjärnor
och sandkornen på havets strand.
Härskare, vi har blivit det minsta av alla folk;
i dag är vi för våra synders skull obetydligast på hela jorden.
I denna tid finns varken furste, profet eller ledare,
varken brännoffer eller slaktoffer, matoffer eller rökelse,
och ingen plats där vi kan offra inför dig och vinna nåd.
Men ta emot oss
när vi kommer med förkrossad själ och ödmjuk ande,
som om detta vore brännoffer av baggar och tjurar
och feta lamm i tiotusental.
Må detta bli vårt offer inför dig i dag,
och därtill en fullkomlig lydnad för dig,
ty den som litar till dig skall aldrig stå med skam.
Nu följer vi dig helhjärtat,

vi fruktar dig och söker oss till dig.
Låt inte skammen drabba oss,
utan visa din mildhet och din stora nåd
i allt vad du gör med oss.
Rädda oss, du som har gjort så underbara ting,
och vinn ära åt ditt namn, Herre.«

Responsoriepsalm

Ps 25:4–9 (R. 7a)

R. Herre, tänk på mig i din nåd.

Herre, kungör mig dina vägar,
lär mig dina stigar.
Led mig i din sanning, och lär mig,
ty du är min frälsnings Gud. R.

Tänk, Herre, på din barmhärtighet och din nåd,
ty de är av evighet.
Tänk inte på mina överträdelser
och på min ungdoms synder.
Herre, tänk på mig i din nåd
för din godhets skull. R.

Herren är god och rättfärdig,
därför undervisar han syndare om vägen.
Han leder de ödmjuka rätt,
de ödmjuka lär han sin väg. R.

Lovsång

Jfr Joel 2:12–13

V. Vänd om till mig av allt ert hjärta, säger Herren,
ty jag är nådig och barmhärtig.

Evangelium

Matt 18:21–35

Vid den tiden kom Petrus fram till Jesus och sade: »Herre, hur många gånger skall min broder kunna göra orätt mot mig och ändå få förlåtelse av mig? Så mycket som sju gånger?« Jesus svarade: »Jag säger dig: inte sju gånger utan sjuttiosju gånger.

Därför är det med himmelriket som när en kung ville ha redovisning av sina tjänare. När han började granskningen, förde man in en som var skyldig honom tio tusen talenter. Eftersom han inte kunde betala, befallde hans herre att han skulle säljas tillsammans med sin hustru och sina barn och allt han ägde, så att skulden kunde betalas. Tjänaren kastade sig ner och bönföll honom: 'Ge mig tid, så skall jag betala alltsammans.' Då kände hans herre medlidande med honom och lät honom gå och efterskänkte hans skuld. Men när tjänaren gick därifrån, mötte han en annan tjänare som var skyldig honom hundra denarer. Han grep honom om strupen och sade: 'Betala tillbaka vad du är skyldig!' Den andre kastade sig ner och bad honom: 'Ge mig tid, så skall jag betala.' Men han ville inte utan gick därifrån och lät sätta honom i fängelse tills skulden var betald. När de andra tjänarna såg vad som hände, tog de mycket illa vid sig och talade om alltsammans för sin herre. Då kallade denne till sig tjänaren och sade: 'Din usling, jag efterskänkte hela din skuld när du bad mig om det. Borde du inte ha varit lika barmhärtig mot din kamrat som jag mot dig?' Och i sin vrede lät hans herre

bödelsdrängarna ta hand om honom tills hela skulden var betald. Så skall min himmelske fader göra med var och en av er som inte av uppriktigt hjärta förlåter sin broder.«

10 mars

Läsning

5 Mos 4:1, 5–9

Mose talade till folket och sade: »Och nu, Israel, hör de stadgar och förordningar som jag vill lära er, för att ni må göra efter dem, så att ni må leva och komma in i och ta i besittning det land som Herren, era faders Gud, vill ge er. Se, jag har lärt er stadgar och förordningar, så som Herren, min Gud, har befallt mig, för att ni må göra efter dem i det land dit ni nu kommer, för att ta det i besittning. Ni skall hålla dem och göra efter dem, ty det skall tillräknas er som vishet och förstånd av andra folk. När de får höra alla dessa stadgar, skall de säga: »I sanning, ett vist och förståndigt folk är detta stora folk.«

Ty vilket annat stort folk finns, vars gudar är det så nära som Herren, vår Gud, är oss, så ofta vi åkallar honom? Och vilket annat stort folk finns, som har stadgar och förordningar så rättfärdiga som hela denna lag, vilken jag i dag förelägger er? Ta dig endast till vara och akta dig väl, så att du inte glömmet vad dina ögon såg och inte låter det vika från ditt hjärta i alla dina livsdagar, utan talar om det för dina barn och dina barnbarn.«

Responsoriepsalm

Ps 147:12–13, 15–16, 19–20 (R. 12a)

R. Jerusalem, prisa Herren.

Jerusalem, prisa Herren,

Sion, lova din Gud.

Han har gjort bommarna för dina portar fasta,
han har välsignat dina söner. R.

Han sänder ut sitt ord över jorden,
hans befallning skyndar iväg med hast.

Han låter snö falla som ull,
rimfrost strör han ut som aska. R.

Han har förkunnat för Jakob sitt ord,
för Israel sina stadgar och bud.

Så har han inte gjort för något främmande folk,
och hans bud, dem känner de inte. R.

Lovsång

Jfr Joh 6:63c, 68c

V. Alla dina ord är ande och liv;
du har det eviga livets ord.

Evangelium

Matt 5:17–19

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla. Sannerligen, innan himlen och jorden förgår, skall inte en enda bokstav, inte minsta prick i lagen förgå; inte

förrän allt har skett. Den som upphäver ett enda av buden, om så det allra minsta, och undervisar människorna så, han skall räknas som den minste i himmelriket. Men den som handlar och undervisar efter dem skall räknas som stor i himmelriket.«

11 mars

Läsning

Jer 7:23–28

Så säger Herren: »Hör min röst, så vill jag vara er Gud, och ni skall vara mitt folk. Och vandra i allt på den väg som jag befäller er, för att det må gå er väl.« Men de ville inte höra eller böja sitt öra till mig, utan vandrade efter sina egna rådslag, i sina onda hjärtans hårdhet, och vek tillbaka i stället för att gå framåt. Allt ifrån den dag då era fäder drog ut ur Egyptens land ända till nu har jag dag efter dag, titt och ofta, sänt till er alla mina tjänare profeterna. Men man ville inte höra mig eller böja sitt öra till mig. De var hårdnackade och gjorde ännu mer ont än deras fäder. Och om du än säger dem allt detta, så skall de dock inte höra dig. Och om du än ropar till dem, så skall de dock inte svara dig. Säg därför till dem: »Detta är det folk som inte vill höra Herrens, sin Guds, röst eller ta emot tuktan. Sanningen är försvunnen och utrotad ur deras mun.«

Responsoriepsalm

Ps 95:1–2, 6–9 (R. 7b)

R. Vi är får som står under hans vård.

Kom, låt oss höja glädjerop till Herren,
jubel till vår frälsnings klippa.
Låt oss träda fram för hans ansikte med tacksägelse
och höja jubel till honom med lovsång. R.

Kom, låt oss tillbedja och nedfalla,
låt oss knäböja för Herren, vår skapare.
Ty han är vår Gud,
och vi är det folk som han har till sin hjord,
vi är får som står under hans vård. R.

O att ni i dag ville höra hans röst!
Förhärda inte era hjärtan som i Meriba,
såsom på Massas dag i öknen,
där era fäder frestade mig, där de prövade mig,
fastän de hade sett mina verk. R.

Lovsång

Jfr Joel 2:12–13

V. Vänd om till mig av allt ert hjärta, säger Herren,
ty jag är nådig och barmhärtig.

Evangelium

Luk 11:14–23

Vid den tiden drev Jesus ut en demon som var stum. När demonen for ut, började den stumme tala, och folket häpnade. Men några sade: »Det är med demonernas furste Beelsebul som han

driver ut demonerna.« Andra ville sätta honom på prov och krävde att få se ett tecken från himlen. Men han visste vad de hade i tankarna och sade: »Varje rike som råkar i strid med sig självt blir ödelagt, och hus faller över hus. Och om nu Satan råkar i strid med sig själv, hur skall hans rike då kunna bestå? Ni säger ju att det är med Beelsebul som jag driver ut demonerna. Men om jag driver ut demonerna med Beelsebul, med vems hjälp driver då era anhängare ut dem? De kommer alltså att bli er dom. Men om det är med Guds finger jag driver ut demonerna, då har Guds rike nått er. När en stark man vaktar sin gård med vapen i hand, får hans ägodelar vara i fred. Men kommer det en som är ännu starkare och övermannar honom, tar den mannen ifrån honom alla de vapen han litade på och fördelar bytet. Den som inte är med mig är emot mig, och den som inte samlar med mig, han skingrar.«

12 mars

Läsning

Hos 14:2–10

Så säger Herren:

Vänd om, o Israel, till Herren, din Gud,
ty genom din missgärning har du kommit på fall.
Ta med er böneord, och vänd så åter till Herren.
Säg till honom: »Skaffa bort all missgärning,
och ta fram goda gåvor,
så vill vi bära fram till dig våra läppars offer,
som man offerar tjurar.
Hos Assur skall vi ej mer söka vår frälsning,
vi skall inte vidare stiga till häst.
Våra händers verk skall vi inte mer kalla för vår Gud.
Ty hos dig är det som den faderlöse får barmhärtighet.«
Ja, deras avfällighet vill jag hela,
jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat,
ty min vrede har vänt sig ifrån dem.
Jag skall bli för Israel som dagg,
han skall blomstra som en lilja,
och som Libanons skog skall han skjuta rötter.
Rotskott skall utgå från honom,
han skall bli lik ett olivträd i fägring,
och doft skall han sprida som Libanon.
De som bor i hans skugga skall åter få odla säd
och skall grönska som vinträd.
Hans namn skall vara som Libanons vin.
Men vad har jag då mer
att skaffa med avgudarna, du Efraim!
Jag själv vill ju ge bönhörelse och se till honom.
Ja, lik en grönskande cypress vill jag bli,
hos mig skall finnas frukt att hämta för dig.
Den som är vis, han må ge akt på detta,
den som är förståndig, han må besinna detta.
Ty Herrens vägar är rätta,
och på dem vandrar de rättfärdiga,

men överträdarna kommer där på fall.

Responsoriepsalm

Ps 81:6c–11b, 14, 17 (R. jfr 11a, 9a)

R. Jag är Herren. Hör min röst.

Jag hör ett tal som är mig nytt:

»Jag lyfte bördan från hans skuldra,
hans händer blev fria från lastkorgen.
Jag räddade dig, när du ropade i nöden. R.

Jag svarade dig ur åskan,

jag prövade dig vid Meribas vatten.
Hör, mitt folk, och låt mig varna dig.
Israel, o att du ville höra mig! R.

Hos dig skall inte finnas någon annan gud,

du skall inte tillbe någon främmande gud.
Jag är Herren, din Gud,
som har fört dig upp ur Egypten. R.

Ack om mitt folk ville höra mig,

om Israel ville vandra på mina vägar!
Jag skulle bispisa mitt folk med bästa vete,
ja, med honung ur klippan skulle jag mätta dig.« R.

Lovsång

Jfr Matt 4:17

V. Omvänd er, säger Herren:
himmelriket är nära.

Evangelium

Mark 12:28b–34

Vid den tiden kom en av de skriftlärda fram till Jesus och frågade honom: »Vilket är det viktigaste budet av alla?« Jesus svarade: »Viktigast är detta: *Hör, Israel, Herren vår Gud är den ende Herren, och du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft.* Sedan kommer detta: *Du skall älska din nästa som dig själv.* Något större bud än dessa finns inte.« Den skriftlärde sade: »Du har rätt, mästare! Det är som du säger: han är den ende, det finns ingen annan än han. Att älska honom av hela sitt hjärta, av hela sitt förstånd och av hela sin kraft och att älska sin nästa som sig själv, det är mer än alla brännoffer och andra offer.« När Jesus hörde att mannen svarade klokt, sade han: »Du har inte långt till Guds rike.« Sedan vågade ingen fråga honom mera.

13 mars

Läsning

Hos 6:1–6

»Kom, låt oss vända om till Herren.
Ty han har sårat oss, han skall också hela oss.

Han har slagit oss, han skall också förbinda oss.
Han skall om två dagar åter göra oss friska,
ja, på tredje dagen skall han låta oss stå upp,
så att vi får leva inför honom.
Så låt oss lära känna Herren,
ja, låt oss sträva efter att lära känna honom.
Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens,
och han skall komma över oss lik ett regn,
lik ett vårregn, som vattnar jorden.«

Vad skall jag ta mig till med dig, Efraim?
Vad skall jag ta mig till med dig, Juda?
Er kärlek är ju lik morgonskyn,
lik daggen, som tidigt försvinner.
Därför har jag delat ut mina hugg genom profeterna,
därför har jag dräpt dem genom min muns tal.
Så skall domen över dig stå fram i ljuset.
Ty jag har behag till kärlek och inte till offer,
och till Guds kunskap mer än till brännoffer.

Responsoriepsalm

Ps 51:3–4, 18–21ab (R. Hos 6:6)

R. Jag har behag till kärlek och inte till offer.

Gud, var mig nådig i din godhet,
utplåna mina överträdelser i din stora barmhärtighet.
Två mig väl från min missgärning,
och rena mig från min synd. R.

Ty du har inte behag till offer,
då skulle jag ge dig sådana;
du har inte lust till brännoffer.
Det offer som behagar Gud är en förkrossad ande,
ett förkrossat och bedrövat hjärta
skall du, Gud, inte förakta. R.

Gör väl mot Sion i din nåd,
bygg upp Jerusalems murar.
Då skall du få rätta offer, som behagar dig,
brännoffer och heloffer. R.

Lovsång

Jfr Ps 95:8ab

V. I dag må ni inte förhärda era hjärtan
utan höra Herrens röst.

Evangelium

Luk 18:9–14

Vid den tiden riktade Jesus denna liknelse till några som litade på att de själva var rättfärdiga och som såg ner på alla andra: »Två män gick upp till templet för att be, den ene var farisé,

den andre tullindrivare. Fariséén ställde sig och bad för sig själv: 'Jag tackar dig, Gud, för att jag inte är som andra människor, tjuvar och bedragare och horkarlar, eller som tullindrivaren där. Jag fastar två gånger i veckan, jag lämnar tionde av allt jag köper.' Men tullindrivaren stod avsidet och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog med händerna mot bröstet och sade: 'Gud, var nådig mot mig syndare.' Jag säger er, det var han som gick hem rättfärdig, snarare än den andre. Ty den som upphöjer sig skall bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.«

14 mars

FJÄRDE SÖNDAGEN I FASTAN

Första läsningen

Jos 5:9a, 10–12

Herren sade till Josua: »I dag har jag lyft av er vanäran från Egypten.« Israeliterna hade sitt läger i Gilgal och firade påsk i öknen vid Jeriko, på kvällen den fjortonde dagen i månaden. Dagen efter påsk åt de av vad landet gav, osyrat bröd och rostat korn, just den dagen. Och från den dag de åt av vad landet gav kom inte längre något manna. Israeliterna fick inget manna mer utan åt detta år av skörden i Kanaan.

Responsoriepsalm

Ps 34:2–7 (R. 9a)

R. Se och smaka Herrens godhet.

Jag vill alltid prisa Herren,
ständigt sjunga hans lov.
Stolt ger jag Herren äran,
de betryckta hör det och gläds. R.

Lova Herren med mig,
låt oss tillsammans ära hans namn!
Jag sökte mig till Herren och han svarade mig,
han befriade mig från all fruktan. R.

Se mot honom och stråla av glädje,
sänk inte blicken i skam.
Jag eländige ropade, Herren hörde,
han räddade mig ur all min nöd. R.

Andra läsningen

2 Kor 5:17–21

Den som är i Kristus är en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit. Allt detta har sitt upphov i Gud, som har försonat oss med sig genom Kristus och ställt mig i försoningens tjänst. Ty Gud försonade hela världen med sig genom Kristus: han ställde inte människorna till svars för deras överträdelse, och han anförtrodde mig budskapet om denna försoning. Jag är alltså Kristi sändebud, och Gud manar er genom mig. Jag ber er på Kristi vägnar: låt försona er med Gud. Han som inte visste vad synd var, honom gjorde Gud till ett med synden för vår skull, för att vi genom honom skulle bli till ett med Guds rättfärdighet.

Lovsång

Jfr Luk 15:18

V. Jag vill stå upp och gå till min far och säga till honom:
Far, jag har syndat mot himlen och mot dig.

Evangelium

Luk 15:1–3, 11–32

Alla tullindrivare och syndare sökte sig till Jesus för att höra honom. Fariseerna och de skriftlärdade förargade sig och sade: »Den mannen umgås med syndare och äter med dem.« Då gav han dem denna liknelse: »En man hade två söner. Den yngste sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.' Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar. När han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något. Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare.' Och han gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son.' Men fadern sade till sina tjänare: 'Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' Och festen började.

Men den äldste sonen var ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade vad som stod på. Tjänaren svarade: 'Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen.' Då blev han arg och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte tala honom till rätta, men han svarade: 'Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Men när han kommer hem, din son som har levt upp din egendom tillsammans med horor, då slaktar du gödkalven.' Fadern sade till honom: 'Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi hålla fest och vara glada, för din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' »

15 mars

Läsning

Jes 65:17–21

Så säger Herren: Se, jag vill skapa nya himlar och en ny jord, och man skall ej mer komma ihåg det förgångna eller tänka på det. Nej, ni skall fröjdas och jubla till evig tid över det som jag skapar. Ty se, jag vill skapa Jerusalem till jubel och dess folk till fröjd. Och jag skall jubla över Jerusalem och fröjda mig över mitt folk, och där skall inte mer höras gråt eller klagorop. Där skall inte mer finnas barn som lever endast några dagar, ej heller gamla män som inte fyller sina dagars mått. Nej, den som dör ung skall dö först vid hundra års ålder, och först vid

hundra års ålder skall syndaren drabbas av förbannelsen. När de bygger hus, skall de också få bo i dem. När de planterar vingårdar, skall de också få äta deras frukt.

Responsoriepsalm

Ps 30:2, 4–6, 11–12a, 13b (R. 2a)

R. Jag vill upphöja dig, ty du har dragit mig ur djupet.

Jag vill upphöja dig, Herre, ty du har dragit mig ur djupet,
du har inte låtit mina fiender triumfera.
Herre, du förde mig upp ur dödsriket,
du gav mig liv, du lyfte mig upp ur graven. R.

Lovsjung Herren, ni hans fromma,
prisa hans heliga namn.
Ty ett ögonblick varar hans vrede,
men hela livet hans nåd.
Om aftonen gästar gråt,
men om morgonen kommer jubel. R.

Herre, hör, och var mig nådig,
Herre, var min hjälpare.«
Då förvandlade du min klagan i fröjdesprång,
Herre, min Gud, jag vill tacka dig för evigt. R.

Lovsång

Jfr Am 5:14

V. Sök vad gott är, och inte vad ont är, för att ni må leva.
Då skall Herren vara med er.

Evangelium

Joh 4:43–54

Vid den tiden gick Jesus från Samarien till Galileen. Han hade själv vittnat om att en profet inte har något anseende i sin hemtrakt. När han nu kom till Galileen, blev han väl mottagen, eftersom galileerna hade sett allt han hade gjort i Jerusalem under högtiden. De hade också firat högtiden där.

Han kom alltså tillbaka till Kana i Galileen, där han hade gjort vattnet till vin. En man i kunglig tjänst hade en son som låg sjuk i Kafarnaum. När han fick höra att Jesus hade lämnat Judeen och var i Galileen, sökte han upp honom och bad honom komma ner till Kafarnaum och bota hans son, som låg för döden. Jesus sade till honom: »Om ni inte får se tecken och under, så tror ni inte.« Ämbetsmannen sade: »Herre, kom innan mitt barn dör.« Jesus svarade: »Gå hem, din son lever.« Mannen trodde på vad Jesus sade och gick. När han ännu var på väg hem, möttes han av sina tjänare, som talade om för honom att pojken levde. Han frågade då vid vilken tid på dagen han hade blivit bättre, och de svarade: »I går vid sjunde timmen lämnade febern honom.« Då förstod fadern att det hade hänt just när Jesus sade till honom: »Din son lever«, och han kom till tro liksom alla i hans hus. Detta var det andra tecknet, och Jesus gjorde det när han hade kommit från Judeen till Galileen.

16 mars

Läsning

Hes 47:1–9, 12

Ängeln förde mig tillbaka till husets ingång, och där fick jag se vatten rinna fram under husets tröskel på östra sidan, ty husets framsida låg mot öster. Och vattnet flöt ned under husets södra sidovägg, söder om altaret. Sedan lät han mig gå ut genom norra porten och förde mig omkring på en yttre väg till den yttre porten, som vette åt öster. Där fick jag se vatten välla fram på södra sidan. Sedan gick mannen, med ett mätsnöre i handen, ett stycke mot öster och mätte därvid upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, och vattnet räckte mig där till fotknölnarna. Åter mätte han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, och vattnet räckte mig där till knäna. Åter mätte han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, som där räckte mig upp till höfterna. Ännu en gång mätte han upp tusen alnar, och nu var det en ström som jag inte kunde gå över. Ty vattnet gick så högt att man måste simma, det var en ström som man inte kunde gå över. Och han sade till mig: »Nu har du ju sett det, du människobarn?» Sedan förde han mig tillbaka upp på strömmens strand. Och när han hade fört mig tillbaka dit, fick jag se träd i stor mängd stå på strömmens strand, på båda sidor. Och han sade till mig: »Detta vatten rinner fram mot Östra kretsen och flyter ned på Hedmarken och faller därefter ut i havet. Vattnet som fick bryta fram går alltså till havet, och så blir vattnet där sunt. Och överallt dit den dubbla strömmen kommer, där upplivas alla levande varelser som rör sig i stim, och fiskarna där blir mycket talrika, ty när detta vatten kommer dit, blir havsvattnet sunt, och allt får liv, där strömmen kommer. Och vid strömmen, på dess båda stränder, skall alla slags fruktträd växa upp, vilkas löv inte skall vissna, och vilkas frukt inte skall ta slut, utan varje månad skall träden bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter skall tjäna till föda och deras löv till läkedom.»

Responsoriepsalm

Ps 46:2–3, 5–6, 8–9 (R. 8)

R. Jakobs Gud är vår borg.

Gud är vår tillflykt och vår styrka,
en hjälp i nöden, väl beprövad.
Därför skulle vi inte frukta, om än jorden skälvde
och bergen störtade ner i havets djup. R.

En ström går fram, vars flöden ger glädje åt Guds stad,
åt den Högstes heliga boning.
Gud bor därinne, den skall inte vackla,
Gud hjälper den, när morgonen gryr. R.

Herren Sebaot är med oss,
Jakobs Gud är vår borg.
Kom och skåda Herrens verk:
gärningar som väcker häpnad utför han på jorden. R.

Lovsång

Ps 51:12a, 14a

V. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta,
och låt mig åter få fröjdas över din frälsning.

Evangelium

Joh 5:1–3, 5–16

Vid den tiden inföll en av judarnas högtider, och Jesus gick upp till Jerusalem. Vid fårdammen i Jerusalem finns ett bad med det hebreiska namnet Betesda. Det har fem

pelargångar, och i dem låg en mängd sjuka, blinda, lama och lytta. Där fanns en man som hade varit sjuk i trettioåttio år. Då Jesus såg honom ligga där och fick veta att han varit sjuk länge, frågade han honom: »Vill du bli frisk?« Den sjuke svarade: »Herre, jag har ingen som kan hjälpa mig ner i bassängen när vattnet börjar svalla. Medan jag försöker ta mig dit, hinner någon annan ner före mig.« Jesus sade till honom: »Stig upp, ta din bädd och gå.« Genast blev mannen frisk och tog sin bädd och gick.

Men det var sabbat den dagen, och judarna sade till honom som hade blivit botad: »Det är sabbat. Du får inte bära på din bädd.« Han svarade: »Den som gjorde mig frisk sade åt mig att ta min bädd och gå.« De frågade: »Vem var det som sade åt dig att ta den och gå?« Han som hade botats visste inte vem det var, för Jesus hade dragit sig undan eftersom det var mycket folk på platsen. Efteråt fann Jesus honom i templet och sade till honom: »Du har blivit frisk. Synd inte mer, så att det inte händer dig något värre.« Mannen gick då och talade om för judarna att det var Jesus som hade gjort honom frisk. Nu började judarna förfölja Jesus eftersom han hade gjort detta på en sabbat.

17 mars

Läsning

Jes 49:8–15

Så säger Herren:

Jag bönhör dig i behaglig tid,
och jag hjälper dig på frälsningens dag.
Jag skall bevara dig och fullborda i dig
förbundet med folket, så att du skall upprätta landet
och utskifta de ödelagda arvslotterna
och säga till de fångna: »Dra ut«,
till dem som sitter i mörkret: »Kom fram.«
De skall finna bete utmed vägarna,
ja, betesplatser på alla kala höjder.
De skall varken hungra eller törsta,
ökenhettan och solen skall inte skada dem,
ty deras förbarmare skall leda dem
och skall föra dem till vattenkällor.
Och jag skall göra alla mina berg till öppna vägar,
och mina färdvägar skall byggas höga.
Se, där kommer de fjärran ifrån,
ja, somliga från norr och andra från väster,
somliga också från sinéernas land.
Jubla, ni himlar, och fröjda dig, du jord,
och brist ut i jubel, ni berg.
Ty Herren tröstar sitt folk
och förbarmar sig över sina betryckta.
Men Sion säger: »Herren har övergivit mig,
Herren har glömt mig.«
Kan då en moder glömma sitt barn,
så att hon inte har förbarmande med sin livsfrukt?
Och om hon än kunde glömma sitt barn,
så skulle dock jag inte glömma dig.

Responsoriepsalm

Ps 145:8–9, 13c–14, 17–18 (R. 8a)

R. Nådig och barmhärtig är Herren.

Nådig och barmhärtig är Herren,
sen till vrede och rik på kärlek.
Herren är god mot alla
och förbarmar sig över alla sina verk. R.

Herren är trofast i alla sina ord,
full av godhet i alla sina gärningar.
Herren uppehåller alla dem som är på väg att falla,
och han upprättar alla förnedrade. R.

Herren är rättfärdig i alla sina vägar
och nådig i alla sina verk.
Herren är nära alla dem som åkallar honom,
alla dem som uppriktigt åkallar honom. R.

Lovsång

Joh 11:25a, 26

V. Jag är uppståndelsen och livet, säger Herren.
Den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.

Evangelium

Joh 5:17–30

Vid den tiden svarade Jesus judarna: »Min fader verkar ännu i denna stund, och därför verkar också jag.« Då blev judarna ännu ivrigare att döda honom, eftersom han inte bara upphävde sabbatsbudet utan också påstod att Gud var hans far och därmed jämställde sig med Gud.

Jesus vände sig till dem och sade: »Sannerligen, jag säger er: Sonen kan inte göra något av sig själv, utan bara det han ser Fadern göra. Vad Fadern gör, det gör också Sonen. Fadern älskar Sonen och visar honom allt vad han själv gör, och ännu större gärningar skall han visa honom, så att ni kommer att häpna. Ty liksom Fadern uppväcker de döda och ger dem liv, så ger också Sonen liv åt vem han vill. Och Fadern dömer ingen utan har helt överlåtit domen åt Sonen, för att alla skall ära Sonen liksom de ärar Fadern. Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom.

Sannerligen, jag säger er: den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han faller inte under domen, utan har övergått från döden till livet. Sannerligen, jag säger er: den stund kommer, ja, den är redan här, då de döda skall höra Guds sons röst och de som hör den skall få liv. Ty liksom Fadern äger liv, så har han också låtit Sonen äga liv, och han har gett honom makt att hålla dom, eftersom han är Människosonen. Var inte förvånade över detta. Den stund kommer då alla som ligger i sina gravar skall höra hans röst och gå ut ur dem; de som har gjort det goda skall uppstå till livet, och de som har gjort det onda skall uppstå till domen. Av mig själv kan jag inte göra något: som jag hör, så dömer jag, och min dom är rättvis, ty jag följer inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig.«

Läsning

2 Mos 32:7–14

Herren sade till Mose: »Gå ditned, ty ditt folk, som du har fört upp ur Egyptens land, har tagit sig till, vad fördärvligt är. De har redan vikit av från den väg som jag befallde dem gå. De har gjort sig en gjuten kalv. Den har de tillbett, åt den har de offrat och sagt: 'Detta är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land.' » Och Herren sade vidare till Mose: »Jag ser att detta folk är ett hårdnackat folk. Så låt mig nu vara, för att min vrede må brinna mot dem och för att jag må förgöra dem. Dig vill jag sedan göra till ett stort folk.«

Men Mose bönföll inför Herren, sin Gud, och sade: »Herre, varför skulle din vrede brinna mot ditt folk, som du med stor kraft och stark hand har fört ut ur Egyptens land? Varför skulle egyptierna få säga: 'Till deras olycka har han fört dem ut, till att dräpa dem bland bergen och förgöra dem från jorden'? Vänd dig från din vredes glöd, och ångra det onda du nu har i sinnet mot ditt folk. Tänk på Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt vilka du med ed vid dig själv har gett det löftet: 'Jag skall göra er säd talrik som stjärnorna på himmelen. Och hela det land som jag har talat om skall jag ge åt er säd, och de skall få det till evig arvedel.' » Då ångrade Herren det onda som han hade hotat att göra mot sitt folk.

Responsoriepsalm

Ps 106:19–23 (R. 4a)

R. Herren besöker sitt folk med sin nåd.
De gjorde en kalv vid Horeb
och tillbad en gjuten gudabild,
de bytte bort sin ära
mot bilden av en oxe som äter gräs. R.

De glömde Gud, sin frälsare,
som hade gjort så stora ting i Egypten,
så underbara verk i Hams land,
så fruktansvärda gärningar vid Röda havet. R.

Då hotade han att förgöra dem,
men Mose, den man som han hade utvalt,
trädde fram som medlare inför honom
för att avvända hans vrede,
så att den inte skulle fördärva. R.

Lovsång

Joh 3:16

V. Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son,
för att de som tror på honom skall ha evigt liv.

Evangelium

Joh 5:31–47

Vid den tiden sade Jesus till judarna: »Om jag själv vittnar om mig, är mitt vittnesbörd inte giltigt. Men det är en annan som vittnar om mig, och jag vet att hans vittnesbörd om mig är giltigt. Ni har sänt bud till Johannes, och han har vittnat för sanningen. Jag vill inte ha något vittnesbörd om mig från någon människa, men jag säger detta för att ni skall bli räddade. Johannes var en lampa som brann och lyste, och en kort tid hänfördes ni av hans ljus. Men jag har fått ett starkare vittnesbörd än det Johannes gav. Ty de verk som Fadern har gett mig i

uppdrag att fullborda, just de som jag utför, vittnar om att Fadern har sänt mig. Och Fadern som har sänt mig har själv vittnat om mig. Men ni har aldrig hört hans röst eller sett hans gestalt, och ni har inte behållit hans ord, eftersom ni inte tror på honom som han har sänt.

Ni forskar i skrifterna därför att ni tror att de kan ge er evigt liv. Just dessa vittnar om mig, men ni vill inte komma till mig för att få liv. Människors ära vill jag inte ha, men jag har förstått att ni inte har någon kärlek till Gud. Jag har kommit i min faders namn och ni tar inte emot mig. Men kommer någon i sitt eget namn, så tar ni emot honom.

Hur skall ni kunna tro, ni som vill bli ärade av varandra och inte söker äran hos den ende Guden? Tro inte att jag skall anklaga er hos Fadern; den som anklagar er är Mose, han som ni har satt ert hopp till. Om ni trodde på Mose, skulle ni tro på mig, ty det var om mig han skrev. Men om ni inte tror på vad han har skrivit, hur skall ni då kunna tro på vad jag har sagt?«

19 mars

S:T JOSEF, JUNGFRU MARIAS BRUDGUM
Högtid

Första läsningen

2 Sam 7:4–5a, 12–14a, 16

Herrens ord kom till Natan. Han sade: »Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: När din tid är ute och du vilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den son som skall utgå ur ditt liv. Och jag skall befästa hans kungadöme. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för evig tid. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son. Ditt hus och ditt kungadöme skall bestå inför dig till evig tid. Ja, din tron skall vara befäst för evig tid.«

Responsoriepsalm

Ps 89:2–5, 27, 29 (R. jfr 37)

R. Hans ätt skall evigt bestå.

Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar i evighet,
jag vill låta min mun förkunna din trofasthet
från släkte till släkte.

Ja, jag säger: För evig tid skall nåd byggas upp.
I himlen, där befäster du din trofasthet. R.

»Jag har slutit ett förbund med min utvalde,
med ed har jag lovat min tjänare David:
Jag skall befästa din ätt för evig tid
och bygga din tron från släkte till släkte.« R.

Han skall kalla mig så: Du min fader,
min Gud och min frälsnings klippta.
Jag skall bevara min nåd åt honom i all evighet,
och mitt förbund med honom skall stå fast.« R.

Andra läsningen

Rom 4:13, 16–18, 22

Det var inte genom lagen som Abraham eller hans efterkommande fick löftet att arva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tro. Därför är tron grunden för att nåden skall gälla och löftet stå fast för alla hans efterkommande, inte bara för dem som håller sig till lagen utan också för dem som har tro som Abraham. Han är allas vår far, som det står skrivet: *Jag har gjort dig till far till många folk*, och han är det inför den som han trodde på, Gud, som ger de döda liv och talar om det som ännu inte finns som om det redan fanns. Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk, enligt ordet: *Så talrik skall din avkomma bli. Därför räknades han som rättfärdig.*

Lovsång

Ps 84:5

V. Saliga de som bor i ditt hus,
de lovar dig ständigt.

Evangelium

Matt 1:16, 18–21, 24a

Jakob blev far till Josef, Marias man; av henne föddes Jesus som kallas Kristus.

Med Jesu Kristi födelse förhöll det sig så: hans mor, Maria, hade blivit trolovad med Josef, men innan de hade börjat leva tillsammans, visade det sig att hon var havande genom helig ande. Hennes man Josef, som var rättfärdig och inte ville dra vanära över henne, tänkte då skilja sig från henne i tysthet. Men när han hade beslutat sig för det, uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en dröm och sade: »Josef, Davids son, var inte rädd för att föra hem Maria som hustru, ty barnet i henne har blivit till genom helig ande. Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.» När Josef vaknade, gjorde han som Herrens ängel hade befallt.

eller:

Evangelium

Luk 2:41–51

Jesu föräldrar brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. Också när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden. Då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det. De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. När de inte hittade honom, vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där. Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav. Föräldrarna blev bestörta när de såg honom, och hans mor sade till honom: »Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga.« Han svarade: »Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?« Men de förstod inte vad han menade med sina ord. Sedan följde han med dem ner till Nasaret, och han lydde dem i allt.

20 mars

Läsning

Jer 11:18–20

Herren talade om det för mig, så att jag fick veta det, ja, du lät mig se vad de hade för sig. Själv var jag som ett oskuldsfullt lamm som förs bort för att slaktas. Jag visste ej att de hade onda planer mot mig: »Låt oss fördärva trädet med dess frukt, låt oss utrota honom ur de levandes land, så att man inte mer kommer ihåg hans namn.«

Men Herren Sebaot är en rättfärdig domare, som prövar njurar och hjärta. Så låt mig då få se din hämnd på dem, ty för dig har jag lagt fram min sak.

Responsoriepsalm

Ps 7:2–3, 9b–12 (R. 2a)

R. Herre, min Gud, jag tar min tillflykt till dig.

Herre, min Gud, jag tar min tillflykt till dig,
hjälp mig mot alla förföljare och rädda mig,
så att de inte sliter sönder mig, som lejon,
och släpar bort mig utan räddning. R.

Herre, skaffa mig rätt,
ty jag är rättfärdig och utan skuld.
Låt de gudlösas ondska få ett slut,
men låt den rättfärdige bestå,
ty du, som prövar hjärtan och njurar,
du är en rättfärdig Gud. R.

Gud är min sköld,
han räddar sina trogna.
Gud är en rättfärdig domare
och en Gud som alltid kan vredgas. R.

Lovsång

Jfr Luk 8:15

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Joh 7:40–52

Vid den tiden sade några som hade hört Jesu ord: »Han måste vara Profeten«. Några andra sade: »Han är Messias.« Men andra sade: »Inte kommer väl Messias från Galileen? Säger inte skriften att Messias skall vara av Davids ätt och komma från Betlehem, byn där David bodde?« Så blev hopen oenig om honom. Några ville gripa honom, men ingen lyfte sin hand mot honom.

När deras folk kom tillbaka, frågade översteprästerna och fariseerna: »Varför har ni inte tagit hit honom?« De svarade: »Aldrig har någon människa talat som han.« Då sade fariseerna till dem: »Har ni också blivit vilseledda? Finns det någon i rådet eller bland fariseerna som tror på honom? Men den stora hopen, som inte kan lagen, den är förtappad.« Nikodemos, som själv satt i rådet och som tidigare hade sökt upp Jesus, sade: »Inte dömer väl vår lag någon utan att man först har hört honom och tagit reda på vad han gör?« De svarade: »Är kanske du också från Galileen? Se efter i skriften, så skall du finna att ingen profet kommer från Galileen.«

21 mars
FEMTE SÖNDAGEN I FASTAN

Första läsningen

Jes 43:16–21

Så säger Herren,
han som gjorde en väg genom havet,
en stig genom mäktiga vatten,
han som lät hästar och vagnar
och starka kämpar rycka ut:
där ligger de och reser sig inte mer,
utsläckta, som en slocknad veke:
Glöm det som förut var,
tänk inte på det förgångna.
Nu gör jag något nytt.
Det spirar redan,
märker ni det inte?
Jag gör en väg genom öknen,
stigar i ödemarken.
Vilda djur, schakal och struts, skall prisa mig,
för att jag frambringar vatten i öknen,
floder i ödemarken,
så att mitt folk, det utvalda, får dricka,
det folk som jag har skapat åt mig.
De skall sjunga mitt lov.

Responsoriepsalm

Ps 126 (R. jfr 3)

R. Herren har gjort stora ting med oss.

När Herren vände Sions öde,
då var allt som om vi drömde:
vi skrattade, vi sjöng av glädje,
och jublet steg från våra läppar. R.

Då sade man bland folken:
Herren har gjort stora ting med dem!
Ja, Herren gjorde stora ting med oss,
och därför var vi glada. R.

Herre, vänd vårt öde,
liksom du ger liv åt bäckarna i Negev.
De som sår under tårar
skall skörda med jubel. R.

Gråtande går de och sår sin säd.
Jublande kommer de och bär sina kärvar. R.

Andra läsningen

Fil 3:8–14

Jag räknar allt som en förlust jämfört med det som är långt mera värt, kunskapen om min herre Kristus Jesus. För hans skull har allt det andra förlorat sitt värde för mig. Jag kastar det på sophögen för att vinna Kristus och få leva i honom, inte med den rättfärdighet som lagen ger utan med den som kommer av tro på Kristus, den rättfärdighet som Gud ger åt dem som tror. Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse och dela hans lidanden, genom att bli lik honom i en död som hans – kanske jag då kan nå fram till uppståndelsen från de döda.

Tro inte att jag redan har nått detta eller redan har blivit fullkomlig. Men jag gör allt för att gripa det, när nu Kristus Jesus har fått mig i sitt grepp. Bröder, jag menar inte att jag har det i min hand, men ett är säkert: jag glömmer det som ligger bakom mig och sträcker mig mot det som ligger framför mig och löper mot målet för att vinna det pris där uppe som Gud har kallat oss till genom Kristus Jesus.

Lovsång

Jfr Joel 2:12–13

V. Vänd om till mig av allt ert hjärta, säger Herren,
ty jag är nådig och barmhärtig.

Evangelium

Joh 8:1–11

Vid den tiden gick Jesus till Olivberget. Tidigt på morgonen var han tillbaka i templet. Allt folket samlades kring honom, och han satte sig ner och undervisade. De skriftlärdade och fariseerna kom då dit med en kvinna som hade ertappats med äktenskapsbrott. De ställde henne framför honom och sade: »Mästare, den här kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. I lagen föreskriver Mose att sådana kvinnor skall stenas. Vad säger du?« Detta sade de för att sätta honom på prov och få något att anklaga honom för. Men Jesus böjde sig ner och ritade på marken med fingret. När de envisades med sin fråga såg han upp och sade: »Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne.« Och han böjde sig ner igen och ritade på marken. När de hörde hans svar gick de därifrån en efter en, de äldste först, och han blev ensam kvar med kvinnan framför sig. Jesus såg upp och sade till henne: »Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?« Hon svarade: »Nej, herre.« Jesus sade: »Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer.«

22 mars

Läsning

Till Dan A:1–9, 15–17, 19–30, 33–62

I Babylon bodde en man som hette Jojakim. Han tog sig en hustru som hette Susanna, Hilkias dotter, en mycket vacker och gudfruktig kvinna. Hennes föräldrar var rättfärdiga människor och hade uppfostrat sin dotter efter Moses lag. Jojakim var mycket rik och hade en park i anslutning till sitt hus. Judarna brukade samlas hos honom, eftersom han var den mest ansedde av dem alla.

Detta år hade två av folkets äldste utsetts till domare. Det var om den Härskaren sade: »Laglöshet kom från Babylon, från de äldste och domare som gällde för att styra folket.« Dessa både höll alltid till i Jojakims hus, och alla gick till dem med sin rättstvister.

Vid middagstid, när folket hade avlägsnat sig, brukade Susanna gå ut i sin mans park och promenera där. Dag efter dag såg de två äldste henne komma ut och promenera, och de greps av åtrå till henne. De hängav sig åt brottsliga tankar, de vände inte längre blicken mot himlen utan glömde vad rätt och rättfärdighet kräver.

Medan de nu gick och väntade på ett lämpligt tillfälle, kom hon en dag ut som hon brukade, med bara två tjänsteflickor i sällskap, och hon fick lust att bada i parken, eftersom det var hett. Det fanns ingen där utom de båda äldste, som låg gömda och tittade på henne. Och hon sade till flickorna: »Hämta hit olja och parfymer och stäng porten till parken, så att jag kan bada.«

När flickorna hade gått, reste sig de två gamla männen och rusade fram till Susanna och sade: »Porten till parken är stängd, och ingen ser oss. Vi vill ha dig – gör som vi vill och ligg med oss! Annars skall vi vittna mot dig och säga att en ung man var hos dig och att det var därför du skickade i väg flickorna.« Susanna jämrade sig och sade: »Jag har ingen utväg. Om jag gör som ni vill, blir det min död, och om jag inte gör det, kan jag ändå inte undkomma er. Men det är bättre för mig att inte göra det och råka i ert våld än att synda inför Herren.« Och hon började ropa högt, men de båda männen ropade de också, och den ene sprang och öppnade parkporten. När husfolket hörde skrikandet i parken, rusade de ut genom baddörren för att se vad som hade hänt henne. De gamla männen berättade sin historia, och slavarna blev djupt generade, ty aldrig hade något sådant sagts om Susanna.

Nästa dag, då folket samlades hos hennes man Jojakim, kom de två gamla männen dit, fyllda av sitt brottsliga uppsåt att få Susanna dömd till döden. De tog till orda inför folket: »Skicka efter Susanna, Hilkias dotter, Jojakims hustru.« Man skickade efter henne, och hon kom tillsammans med sina föräldrar och sina barn och alla sina släktingar.

Hennes anhöriga grät, liksom alla åskådarna. De två gamla männen ställde sig mitt bland folket och lade händerna på hennes huvud. Gråtande såg hon upp mot himlen, ty i sitt hjärta förtröstade hon på Herren. Männen sade: »Medan vi ensamma promenerade i parken kom denna kvinna ut i sällskap med två tjänsteflickor, lät stänga parkporten och skickade i väg flickorna. Då kom det fram en ung man ur ett gömställe och lade sig ner med henne. Vi befann oss i ett hörn av parken, och när vi såg den brottsliga gärningen sprang vi fram till dem, och vi såg att de var tillsammans. Mannen kunde vi inte få fast, han var starkare än vi och öppnade porten och var försvunnen, men kvinnan här grep vi och frågade vem den unge mannen var. Men det ville hon inte tala om för oss. Detta är vårt vittnesmål.« Eftersom de var folkets äldste och domare, blev de trodda av de församlade, och Susanna dömdes till döden. Då ropade hon högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömdo oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad

var det för träd de låg under när du ertappade dem?» Han svarade: »Under en järnek.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

eller (kortare läsning)

Läsning

Till Dan A:13, 41c–62

Församlingen dömde Susanna till döden. Men Susanna ropade högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?» Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?» Han svarade: »Under en järnek.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

Responsoriepsalm

Ps 23 (R. 4a)

R. Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont.

Herren är min herde:

ingenting skall fattas mig.

Han låter mig vila på gröna ängar,

han för mig till vatten där jag finner ro,

Han ger mig ny kraft,
han leder mig på rätta vägar,
så som han har lovat. R.

Inte ens i den mörkaste dal
fruktar jag något ont,
ty du är med mig,
din käpp och stav gör mig trygg. R.

Du dukar ett bord för mig
i mina ovänners åsyn,
du smörjer mitt huvud med olja
och fyller min bågare till brädden. R.

Din godhet och nåd skall följa mig varje dag i mitt liv,
och Herrens hus skall vara mitt hem så länge jag lever. R.

Lovsång

Hes 33:11

V. Jag har ingen lust till den ogudaktiges död, säger Herren,
utan till att han vänder om från sin väg och får leva.

Evangelium

Joh 8:1–11

Vid den tiden gick Jesus till Olivberget. Tidigt på morgonen var han tillbaka i templet. Allt folket samlades kring honom, och han satte sig ner och undervisade. De skrifflärda och fariseerna kom då dit med en kvinna som hade ertappats med äktenskapsbrott. De ställde henne framför honom och sade: »Mästare, den här kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. I lagen föreskriver Mose att sådana kvinnor skall stenas. Vad säger du?« Detta sade de för att sätta honom på prov och få något att anklaga honom för. Men Jesus böjde sig ner och ritade på marken med fingret. När de envisades med sin fråga, såg han upp och sade: »Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne.« Och han böjde sig ner igen och ritade på marken. När de hörde hans svar gick de därifrån en efter en, de äldste först, och han blev ensam kvar med kvinnan framför sig. Jesus såg upp och sade till henne: »Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?« Hon svarade: »Nej, herre.« Jesus sade: »Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer.«

Under årgång C, när Joh 8:1–11 har lästs på femte söndagen, används nedanstående evangelium.

Evangelium

Joh 8:12–20

Vid den tiden sade Jesus till fariseerna: »Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.« Fariseerna sade då: »Du vittnar om dig själv, ditt vittnesbörd är inte giltigt.« Jesus svarade: »Även om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd giltigt. Jag vet varifrån jag kommer och vart jag går. Men ni vet inte varifrån jag kommer eller vart jag går. Ni dömer på människovis, jag dömer ingen. Om jag ändå dömer, är min dom riktig, eftersom jag inte är ensam; han som har sänt mig är med mig. Och i er egen lag står det att vad två vittnar är giltigt. Jag vittnar om mig själv, och om mig vittnar också Fadern som har sänt mig.« Då frågade de: »Var finns din far?« Jesus svarade: »Ni känner

varken mig eller min fader. Kände ni mig, skulle ni också känna min fader.« Det var vid skattkammaren han sade detta, medan han undervisade i templet. Men ingen grep honom, hans stund hade ännu inte kommit.

23 mars

Läsning

4 Mos 21:4–9

Israels barn bröt upp från berget Hor och tog vägen åt Röda havet till för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt. Och folket talade mot Gud och mot Mose och sade: »Varför har ni fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finns ju varken bröd eller vatten, och vår själ vämjес vid den usla föda vi får.« Då sände Herren giftiga ormar bland folket, och dessa bet folket. Och mycket folk i Israel blev dödat. Då kom folket till Mose och sade: »Vi har syndat därmed att vi talade mot Herren och mot dig. Be till Herren att han tar bort dessa ormar från oss.« Och Mose bad för folket. Då sade Herren till Mose: »Gör dig en orm och sätt upp den på en stång. Sedan må var och en som har blivit ormbiten se på den, så skall han bli vid liv.« Då gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den på en stång. När sedan någon hade blivit biten av en orm, såg han upp på kopparormen och blev så vid liv.

Responsoriepsalm

Ps 102:2–3, 16–21 (R. 2)

R. Herre, låt mitt rop komma inför dig.

Herre, hör min bön,
och låt mitt rop komma inför dig.
Dölj inte ditt ansikte, när jag är i nöd,
hör mig när jag ropar, skynda att svara mig. R.

Då skall hedningarna frukta Herrens namn
och alla jordens konungar din härlighet,
när en gång Herren har byggt upp Sion
och uppenbarat sig i sin härlighet,
när han har vänt sig till de utblottades bön
och upphört att förakta deras rop. R.

Må detta tecknas upp för kommande slakten,
så att det folk som skapas kan lova Herren:
Han har blickat ned från sin heliga höjd,
Herren har skådat ned från himmelen till jorden,
för att höra den fångnes klagan
och befria dödens barn. R.

Lovsång

V. Säden är Guds ord, den som sår är Kristus;
alla som finner honom får det eviga livet.

Vid den tiden sade Jesus till fariseerna: »Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni skall dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma.« Judarna sade då: »Tänker han ta sitt liv, eftersom han säger att vi inte kan komma dit han går?« Han sade till dem: »Ni hör hemma här nere, jag är ovanifrån. Ni tillhör denna världen, jag tillhör inte denna världen. Därför sade jag att ni skall dö i era synder. Ty om ni inte tror att jag är den jag är, skall ni dö i era synder.« De frågade: »Vem är du då?« Jesus svarade: »Varför talar jag alls till er? Jag har mycket att säga om er och mycket att döma er för. Men han som har sänt mig talar sanning, och det jag har hört av honom förkunnar jag för världen.« De förstod inte att han talade till dem om Fadern. Och Jesus sade: »När ni har upphöjt Människosonen, skall ni förstå att jag är den jag är och att jag inte gör något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig är med mig. Han lämnar mig inte ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom.« När han sade detta, kom många till tro på honom.

24 mars

Läsning

Dan 3:14–20, 24–25, 28

Nebukadnessar sade: »Är det av förakt som ni, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, inte dyrkar mina gudar och inte tillber den gyllene bildstod som jag har låtit ställa upp? Nåväl, allt må vara gott, om ni är redo, att när ni hör ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och alla slags andra instrument, faller ned och tillber den bildstod som jag har låtit göra. Men om ni inte tillber, då skall ni i samma stund bli kastade i den brinnande ugnen, och vilken är väl den gud som då kan rädda er ur min hand?«

Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till kungen: »O

Nebukadnessar, vi behöver inte ge dig något svar på detta. Om vår Gud, den som vi dyrkar, förmår rädda oss, så skall han också rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o kung. Men om han inte vill det, så må du veta, o kung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar, och att vi inte vill tillbe den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp.«

Då uppfylldes Nebukadnessar av vrede mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte förvandlades. Och han hävde upp sin röst och befallde att man skulle göra ugnen sju gånger hetare än man någonsin hade sett den vara. Och några handfasta män i hans här fick befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.

Då blev kung Nebukadnessar förskräckt och stod upp med hast och frågade sina rådsherrar och sade: »Var det inte tre män som vi lät kasta bundna i elden?« De svarade och sade till kungen: »Jo förvisso, o kung.« Han fortsatte och sade: »Och ändå ser jag nu fyra män, som går lösa och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem, och den fjärde ser ut, som om han var en gudason.« Då hävde Nebukadnessar upp sin röst och sade: »Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare, vilka så förtröstade på honom, att de överträdde kungens befallning och vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud!«

Responsoriepsalm

Till Dan B:29–33 (R. jfr 34b)

R. Lovsjung och upphöj Herren i evighet.

Prisad vare du, Herre, våra fäders Gud,

lovad och upphöjd i evighet,
och prisat vare din härlighets heliga namn,
lovprisat och upphöjt i evighet. R.

Prisad vare du i din heliga härlighets tempel,
lovsjungen och förhärligad i evighet.
Prisad vare du som tronar på keruberna
och ser ned i djupen,
lovad och upphöjd i evighet. R.

Prisad vare du på din kungatron,
lovad och upphöjd i evighet.
Prisad vare du i himlens boningar,
lovsjungen och ärad i evighet. R.

Lovsång

Jfr Luk 8:15

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Joh 8:31–42

Vid den tiden sade Jesus till de judar som trodde på honom: »Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria.« De sade: »Vi härstammar från Abraham och har aldrig varit slavar under någon. Vad menar du då med att vi skall bli fria?« Jesus svarade: »Sannerligen, jag säger er: var och en som syndar är slav under synden. Slaven stannar inte i huset för alltid, men sonen stannar för alltid. Om nu Sonen befriar er, blir ni verkligen fria. Jag vet att ni härstammar från Abraham. Men ni vill döda mig därför att mitt ord inte har trängt in i er. Jag förkunnar vad jag själv har sett hos Fadern. Och ni gör vad ni har hört från er fader.« De svarade: »Vår fader är Abraham.« Då sade Jesus: »Är ni Abrahams barn, borde ni göra Abrahams gärningar. Men nu vill ni döda mig – den som har sagt er sanningen, som jag har hört av Gud. Så gjorde inte Abraham. Ni gör er faders gärningar.« Då sade de: »Vi är inga oäkta barn. Vi har Gud till fader och ingen annan.« Jesus svarade: »Om Gud vore er fader, skulle ni älska mig, ty jag har utgått från Gud och kommer från honom. Jag har inte kommit av mig själv, utan han har sänt mig.«

25 mars

HERRENS BEBÅDELSE JUNGFRU MARIE BEBÅDELSEDAG

Högtid

Första läsningen

Jes 7:10–14

Herren talade till Ahas och sade: »Begär ett tecken från Herren, din Gud – du må begära det antingen nedifrån djupet eller uppifrån höjden.« Men Ahas svarade: »Jag begär inget, jag vill inte fresta Herren.« Då sade Jesaja: »Så hör då, ni av Davids hus: Är det er inte nog att ni sätter människors tålmod på prov? Vill ni också pröva min Guds tålmod? Så skall då Herren

själv ge er ett tecken: Se, den unga kvinnan skall bli havande och föda en son, och hon skall ge honom namnet Immanuel.«

Responsoriepsalm

Ps 40:7–11 (R. jfr 8, 9a)

R. Herre, jag kommer för att göra din vilja.

Till slaktoffer och spisoffer har du inte behag
– öppna öron har du givit mig –
brännoffer och syndoffer begär du ej.
Därför säger jag: »Se, jag kommer. R.

I bokrullen är skrivet vad jag skall göra.
Att göra din vilja, min Gud, är min lust,
och din lag är i mitt hjärta.« R.

Jag bådar glädje, jag förkunnar din rättfärdighet
i den stora församlingen.
Se, jag tillsluter inte mina läppar;
du, Herre, vet det. R.

Din rättfärdighet döljer jag inte i mitt hjärta,
om din trohet och din frälsning talar jag.
Jag förtiger inte din nåd och din trofasthet
för den stora församlingen. R.

Andra läsningen

Heb 10:4–10

Blod från tjurar och bockar kan aldrig ta bort synder. Därför säger Kristus när han inträder i världen:

*Offer och gåvor begärde du inte,
men en kropp har du danat åt mig.
Brännoffer och syndoffer gladde dig inte.
Då sade jag: Se, här är jag.
Som det står skrivet om mig i bokrullen
har jag kommit, Gud, för att göra din vilja.*

Först säger han: Offer och gåvor och brännoffer och syndoffer begärde du inte och de gladde dig inte, och detta fast de frambärs enligt lagen. Sedan säger han: Se, jag har kommit för att göra din vilja. Så upphäver han det första för att låta det andra gälla. Efter denna Guds vilja har vi helgats genom att Jesu Kristi kropp blev offrad en gång för alla.

Lovsång

Joh 1:14ab

V. Ordet blev människa och tog sin boning bland oss,
och vi såg hans härlighet.

Evangelium

Luk 1:26–38

I den sjätte månaden blev ängeln Gabriel sänd från Gud till en ung flicka i staden Nasaret i Galileen. Hon hade trolovats med en man av Davids släkt som hette Josef, och hennes namn var Maria. Ängeln kom in till henne och sade: »Var hälsad, du högt benådade! Herren är med dig.« Hon blev förskräckt över hans ord och undrade vad denna hälsning skulle betyda. Då sade ängeln till henne: »Var inte rädd, Maria, du har funnit nåd hos Gud. Du skall bli havande och föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus. Han skall bli stor och kallas den Högstes son. Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron, och han skall härska över Jakobs hus för evigt, och hans välde skall aldrig ta slut.« Maria sade till ängeln: »Hur skall detta ske? Jag har ju aldrig haft någon man.« Men ängeln svarade henne: »Helig ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall vila över dig. Därför skall barnet kallas heligt och Guds son. Elisabet, din släkting, väntar också en son, nu på sin ålderdom. Hon som sades vara ofruktsam är nu i sjätte månaden. Ty ingenting är omöjligt för Gud.« Maria sade: »Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt.« Och ängeln lämnade henne.

26 mars

Läsning

Jer 20:10–13

Jeremia sade:

Jag hör mig förtalas av många: skräck från alla sidor!
»Anklaga honom!« »Ja, vi vill anklaga honom!«
Alla som har varit mina vänner vaktar på att jag skall falla:
»Kanhända skall han låta locka sig,
så att vi blir honom övermäktiga
och får ta hämnd på honom.«
Men Herren är med mig som en väldig hjälte.
Därför skall mina förföljare komma på fall och inget förmå.
Ja, de skall storligen komma på skam,
därför att de ej hade förstånd.
De skall drabbas av en evig vanära, som inte skall bli glömd.
Ty Herren Sebaot prövar med rättfärdighet,
han ser njurar och hjärta.
Så skall jag då få se din hämnd på dem,
ty för dig har jag lagt fram min sak.
Sjung till Herrens ära, lova Herren,
ty han räddar den fattiges själ ur de ondas hand.

Responsoriepsalm

Ps 18:2–7 (R. jfr 7)

R. Jag åkallade Herren och han hörde mig.

Av hjärtat har jag dig kär, Herre, min styrka,
Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare,
min Gud, min klippa, till vilken jag tar min tillflykt,
min sköld och mitt räddande horn, mitt värn.
Lovad vare Herren! Jag ropar till honom,
och jag blir räddad från mina fiender. R.

Dödens bränningar brusade kring mig,
fördärvets stormflod förskräckte mig,
dödsrikets snaror omgav mig,
dödens band föll över mig. R.

Men jag åkallade Herren i min nöd,
jag ropade till min Gud.
Han hörde från sin himmelska boning min röst,
mitt rop inför honom kom till hans öron. R.

Lovsång

Jfr Joh 6:63c, 68c

V. Alla dina ord är ande och liv;
du har det eviga livets ord.

Evangelium

Joh 10:31–42

Vid den tiden tog judarna på nytt upp stenar för att stena Jesus. Jesus sade till dem: »Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern. För vilken av dem stenar ni mig?« Judarna svarade: »Det är inte för någon god gärning vi stenar dig, utan för att du hädar och gör dig själv till Gud, fast du är människa.« Jesus sade: »Står det inte i er lag: *Jag har sagt att ni är gudar?* Lagen kallar alltså dem som fick Guds ord för gudar, och skriften kan inte upphävas. Hur kan ni då säga till mig, som Fadern har helgat och sänt till världen, att jag hädar när jag säger: Jag är Guds son. Om jag inte gör min faders gärningar, skall ni inte tro på mig. Men om jag gör de gärningarna, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Då skall ni fatta och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern.« De försökte återigen gripa honom, men han kom undan.

Sedan begav han sig på nytt till den plats på andra sidan Jordan där Johannes först hade döpt. Där stannade han och många kom till honom. De sade att Johannes visserligen inte hade gjort något tecken men att allt som han hade sagt om Jesus var sant. Och många kom där till tro på honom.

27 mars

Läsning

Hes 37:21–28

Så säger Herren, Gud: Se, jag skall hämta Israels barn ut ifrån de folk till vilka de har måst vandra bort. Jag skall samla ihop dem från alla håll och föra dem in i deras land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg, en och samma kung skall de alla ha. De skall inte mer vara två folk och inte mer vara delade i två riken. Sedan skall de inte mer orena sig med sina eländiga avgudar och styggelser och med alla slags överträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta dem från alla orter där de har syndat, och skall rena dem, så att de blir mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall så alla ha en och samma herde. Och de skall vandra efter mina lagar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Så skall de få bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, det som era fäder bodde i. De skall själva få bo där, likaså deras barn och deras barnbarn till evig tid, och min tjänare David skall vara deras hövding evinnerligen. Och jag skall med dem sluta ett fridsförbund, ett evigt förbund med dem skall det vara. Jag skall insätta dem och föröka dem och låta min helgedom stå bland dem evinnerligen. Ja, min boning skall vara hos dem,

och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Så skall folken erfara att jag är Herren, som helgar Israel, då nu min helgedom förblir ibland dem evinnerligen.

Responsoriepsalm

Jer 31:10–12b, 13 (R. 10d)

R. Herren bevarar oss, som en herde sin hjord.

Hör Herrens ord, ni hednafolk,
och förkunna det i havsländerna i fjärran.
Säg: Han som förskingrade Israel skall också församla det
och bevara det, som en herde sin hjord. R.

Ty Herren skall befria Jakob
och lösköpa honom ur den övermäktiges hand.
Och de skall komma och jubla på Sions höjd
och strömma dit där Herrens goda är. R.

Då skall jungfrurna förlusta sig med dans,
unga och gamla skall glädja sig tillsammans.
Jag skall förvandla deras sorg i fröjd,
trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse. R.

Lovsång

Hes 18:31

V. Kasta bort ifrån er alla de överträdelser som ni har begått, säger Herren,
och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande.

Evangelium

Joh 11:45–56

Vid den tiden kom många av judarna, de som hade gått ut till Maria och sett vad Jesus gjorde, till tro på honom. Men några av dem gick till fariseerna och berättade vad Jesus hade gjort. Överstepräster och fariseerna kallade då samman rådet och sade: »Vad skall vi göra? Den här mannen gör många tecken. Om vi låter honom fortsätta, börjar alla tro på honom, och då kommer romarna och utplånar både vår heliga plats och vårt folk.« En av dem, Kajafas, som var överstepräst det året, sade till dem: »Ni förstår ingenting. Ni fattar inte att det är bättre för er att en enda människa dö för folket än att hela folket går under.« Detta sade han inte av sig själv, utan som överstepräst det året talade han profetiskt: Jesus skulle dö för folket, och inte bara för folket, utan också för att Guds skingrade barn skulle samlas och bli till ett. Från den dagen var de fast beslutna att döda honom.

Jesus vandrade därför inte längre öppet omkring bland judarna utan drog sig undan till Efraim, en stad i området nära öknen, och där höll han till med sina lärjungar. Judarnas påskfest närmade sig, och många gick från landsbygden upp till Jerusalem före påsken för att rena sig. De sökte efter Jesus och sade till varandra där de stod i templet: »Vad tror ni, kommer han verkligen inte till högtiden?«

28 mars

PALMSÖNDAGEN – PASSIONSSÖNDAGEN

Palmprocessionen

Evangelium

Luk 19:29–40

När Jesus närmade sig Betfage och Betania vid det berg som kallas Olivberget, skickade han i väg två av lärjungarna och sade: »Gå till byn rakt framför er. När ni kommer in i den skall ni finna en ungåsna som står bunden där, en som ännu ingen har suttit på. Ta den och led hit den. Om någon frågar er varför ni tar den skall ni svara: Herren behöver den.« De båda lärjungarna gav sig i väg och fann allt vara som han hade sagt. När de skulle ta åsnan sade de som ägde den: »Varför tar ni åsnan?« De svarade: »Herren behöver den.« Och de ledde den till Jesus och lade sina mantlar på den och hjälpte honom upp. Där han kom ridande bredde folk ut sina mantlar på vägen.

Då han närmade sig staden och var på väg ner från Olivberget började hela skaran av lärjungar i sin glädje ljudligt prisa Gud för alla de underverk de hade sett: »*Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn. Fred i himlen och ära i höjden.*« Några fariseer i folkmassan sade då till honom: »Mästare, säg åt dina lärjungar att sluta.« Han svarade: »Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa.«

Mässan

Första läsningen

Jes 50:4–7

Herren Gud har gett mig en lärjunges tunga,
så att jag kan inge den trötte mod.
Varje morgon gör han mitt öra villigt
att lyssna på lärjungars vis.
När Herren Gud öppnade mina öron
gjorde jag inte motstånd,
drog mig inte undan.
Jag lät dem prygla min rygg
och slita mig i skägget,
jag gömde inte ansiktet
när de skymfde mig och spottade på mig.
Herren Gud hjälper mig,
därför känner jag inte skymfen,
därför gör jag mitt ansikte hårt som flinta,
jag vet att jag inte blir sviken.

Responsoriepsalm

Ps 22:8–9, 17–20, 23–24 (R. 2a)

R. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?
eller: Föraktad var han och övergiven av människor.

Alla som ser mig gör narr av mig,
de hånlar och skakar på huvudet:
»Han har överlämnat sig åt Herren,
nu får Herren gripa in och rädda honom
– han är ju älskad av Herren.« R.

Hundar samlas runt mig,
jag omringas av en hord av våldsmän.
Händer och fötter är skrumpnade,
jag kan räkna varje ben i min kropp. R.
De står där och stirrar på mig,
de delar mina plagg emellan sig,
de kastar lott om mina kläder.
Men du, Herre, dröj inte långt borta,
du min styrka, skynda till min hjälp! R.

Då skall jag sjunga ditt lov för mina bröder,
i tempelskaran skall jag prisa dig.
Ni som fruktar Herren, prisa honom,
ära honom, Jakobs ätt, bäva för honom, Israels ätt! R.

Andra läsningen

Fil 2:6–11

Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Lovsång

Fil 2:8–9

V. Kristus var för vår skull lydig ända till döden,
döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom
och gett honom det namn som står över alla namn.

Passionshistorien läses eller sjunges utan ljus och rökelse, och utan att man hälsar församlingen eller gör korstecken över boken. Den framförs av diakonen eller, om diakon ej är närvarande, av prästen. Den kan också framföras av några lektorer. Kristi roll bör därvid om möjligt reserveras för celebranten. Diakoner, men inte lektorer, ber om prästens välsignelse på vanligt sätt före evangeliet.

Evangelium

Luk 22:14 – 23:56

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Lukas.

När stunden var inne lade Jesus sig till bords tillsammans med apostlarna. Han sade till dem:

+ »Hur har jag inte längtat efter att få äta denna påskmåltid med er innan mitt lidande börjar. Jag säger er: jag kommer inte att äta den igen förrän den får sin fullkomning i Guds rike.«

I Man räckte honom en bägare, och han tackade Gud och sade:

+ »Ta detta och dela det mellan er. Jag säger er: från denna stund skall jag inte dricka av det som vinstocken ger förrän Guds rike har kommit.«

I Sedan tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade:

+ »Detta är min kropp som blir offrad för er. Gör detta till minne av mig.«

I Efter måltiden tog han på samma sätt bägaren och sade:

+ »Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod, som blir utgjutet för er. Dock, den som förråder mig har sin hand här på bordet tillsammans med mig. Människosonen går den väg som är bestämd, men ve den människa genom vilken han blir förrådd!«

I Då började de fråga varandra vem av dem det var som skulle göra detta.

Sedan kom de att tvista om vilken av dem som skulle anses vara den störste. Då sade han till dem:

+ »Kungarna uppträder som herrar över sina folk, och de som har makten låter kalla sig folkets välgörare. Men med er är det annorlunda: den störste bland er skall vara som den yngste, och den som är ledare skall vara som tjänaren. Vem är störst, den som ligger till bords eller den som betjänar honom? Är det inte den som ligger till bords? Men jag är mitt ibland er som er tjänare. Ni är de som har stannat kvar hos mig under mina prövningar, och samma kungavärdighet som min fader har tilldelat mig tilldelar jag er. Ni skall få äta och dricka vid mitt bord i mitt rike, och ni skall sitta på troner och döma Israels tolv stammar.

Simon, Simon. Satan har utverkat åt sig att få sålla er som vete. Men jag har bett för dig att din tro inte skall ta slut. Och när du en gång har vänt tillbaka, så styrk dina bröder.«

I Simon sade:

II »Med dig, herre, är jag beredd att gå både i fängelse och i döden.«

I Han svarade:

+ »Jag säger dig, Petrus: tuppen skall inte gala i natt förrän du tre gånger har förnekat att du känner mig.«

I Sedan sade han till dem:

+ »När jag sände ut er utan penningpung, påse eller sandaler, behövde ni då sakna något?«

I De svarade:

II »Nej, ingenting.«

I Då sade han:

+ »Men nu skall den som har en penningpung ta med sig den, och likaså påsen, och den som är utan pengar skall sälja sin mantel och köpa sig ett svärd. Jag säger er att med mig skall det ord i skriften gå i uppfyllelse som lyder: *Han räknades till de laglösa*. Ty nu fullbordas det som är sagt om mig.«

I De sade:

II »Herre, här är två svärd.«

I Han svarade:

+ »Det är bra.«

I Sedan gick han ut ur staden och begav sig som vanligt till Olivberget, och lärjungarna följde med. När han kom dit sade han till dem:

+ »Be att ni inte utsätts för prövning.«

I Själv drog han sig undan ifrån dem, ungefär ett stenkast, föll på knä och bad:

+ »Fader, om du vill det, så ta bort denna bägare från mig. Men låt din vilja ske, inte min.«

I En ängel från himlen visade sig för honom och gav honom kraft. I sin ångest bad han allt ivrigare, och svetten droppade som blod ner på marken. När han steg upp från bönen och kom tillbaka till lärjungarna fann han att de hade somnat, tyngda av sorg, och han sade till dem:

+ »Hur kan ni sova! Stig upp och be att ni inte utsätts för prövning.«

I Medan han ännu talade kom det en stor skara människor. Han som hette Judas, en av de tolv, visade vägen, och han gick fram till Jesus för att kyssa honom. Jesus sade till honom:

+ »Judas, förräder du Människosonen med en kyss?«

I När de som var med Jesus såg vad som skulle hända sade de:

II »Herre, skall vi ta till våra svärd?«

I En av dem slog till mot översteprästens tjänare och högg av honom högra örat. Men då sade Jesus:

+ »Nu räcker det.«

I Och han rörde vid mannens öra och läkte honom. Sedan sade Jesus till de överstepräster och officerare vid tempelvakten och äldste som hade kommit dit för att gripa honom:

+ »Som mot en rövare har ni gått ut med svärd och påkar. Dag efter dag var jag hos er i templet, och ni lyfte inte er hand mot mig. Men detta är er stund, nu har mörkret makten.«

I De grep honom och förde honom till översteprästens hus. Petrus följde efter på avstånd. De gjorde upp en eld mitt på gården och slog sig ner omkring den, och Petrus satte sig mitt ibland dem. En tjänsteflicka fick se honom där han satt i eldskenet, och hon såg noga på honom och sade:

II »Den där mannen var också med honom.«

I Men Petrus förnekade det:

II »Nej, jag känner honom inte.«

I Strax efteråt fick en annan syn på honom och sade:

II »Du hör också till dem.«

I Petrus sade:

II »Nej, det gör jag inte.«

I En timme senare var det någon som försäkrade:

II »Visst var den där också med honom, och han är ju från Galileen.«

I Men Petrus sade:

II »Jag förstår inte vad du menar.«

I Och just som han sade det gol en tupp. Då vände sig Herren om och såg på Petrus, och Petrus kom ihåg detta som Herren hade sagt till honom: »Innan tuppen gal i natt har du förnekat mig tre gånger«, och han gick ut och grät bittert.

Männen som bevakade Jesus slog honom och gjorde narr av honom. De band för ögonen på honom och sade:

II »Visa nu att du är profet. Vem var det som slog dig?«

I Och de öste glåpord över honom.

När det blev dag samlades folkets äldste, både överstepräster och skriftlärda. Han fördes in till rådet och de frågade:

II »Är du Messias, så säg oss det.«

I Han svarade:

+ »Om jag säger det kommer ni inte att tro det, och om jag börjar fråga kommer ni inte att svara. Men härefter *skall Människosonen sitta på den gudomliga maktens högra sida.*«

I Då sade de allesammans:

II »Du är alltså Guds son?«

I Han svarade:

+ »Ni själva säger att jag är det.«

I Då sade de:

II »Behöver vi fler vittnesmål? Vi har ju hört det ur hans egen mun.«

I Alla de församlade bröt nu upp och förde honom till Pilatus. Där anklagade de honom och sade:

II »Vi har funnit att den här mannen förleder vårt folk, han vill förhindra att vi betalar skatt till kejsaren och säger sig vara Messias och kung.«

I Pilatus frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Han svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Då sade Pilatus till översteprästerna och folkmassan:

II »Jag kan inte finna något brottsligt hos den här mannen.«

I Men de stod på sig:

II »Han hetsar upp folket i hela Judeen med sin undervisning, från Galileen och ända hit.«

I När Pilatus hörde detta frågade han om mannen var från Galileen, och när han fick veta att han kom från Herodes område skickade han honom vidare till denne, som också han befann sig i Jerusalem under de dagarna.

När Herodes såg Jesus blev han mycket glad. Han hade länge velat träffa honom eftersom han hade hört talas om honom, och han hoppades få se honom utföra något tecken. Nu ställde han en mängd frågor till honom, men Jesus svarade inte.

Översteprästerna och de skriftlärdade stod där och anklagade honom häftigt. Herodes och hans soldater fylldes då av förakt för honom och gjorde narr av honom genom att

sätta på honom en praktfull mantel. Sedan skickade han honom tillbaka till Pilatus. Den dagen blev Herodes och Pilatus vänner; förut hade det rått fiendskap mellan dem.

Pilatus kallade samman överstepräster och rådsmedlemmarna och folket och sade:

II »Ni har fört hit den här mannen och anklagat honom för att uppvigla folket. Jag har nu förhört honom i er närvaro men kan inte finna honom skyldig till något av det som ni anklagar honom för. Det kan inte Herodes heller, och därför har han skickat tillbaka honom till oss. Han har inte gjort något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Då skrek hela hopen:

II »Döda honom och låt oss få Barabbas fri.«

I (Det var en man som hade satts i fängelse för ett upplopp i staden och för mord.)
Pilatus tog till orda igen; han ville gärna frige Jesus. Men då ropade de i ett:

II »Korsfäst, korsfäst honom!«

I För tredje gången sade Pilatus:

II »Vad har han gjort för ont? Jag kan inte finna honom skyldig till något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Men de skrek hela tiden och krävde att han skulle korsfästas. Deras ropande gjorde verkan, och Pilatus beslöt att låta dem få vad de krävde. Han frigav mannen som satt i fängelse för upplopp och mord, den som de ville ha fri, men Jesus utlämnade han, så att de fick göra som de ville.

När de förde bort honom hejdade de en man från Kyrene som hette Simon och som var på väg in från landet och lät honom ta korset på sig och bära det efter Jesus. En stor folkmassa följde med, och kvinnor som sörjde och klagade över honom. Jesus vände sig om och sade till dem:

+ »Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, gråt över er själva och era barn. Det kommer en tid då man skall säga: Saliga de ofruktsamma, de moderliv som inte har fött och de bröst som inte har gett di. *Då skall man säga till bergen: Fall över oss, och till höjderna: Dölj oss.* Ty om man gör så med det gröna trädet, vad skall då inte ske med det förtorkade?«

I De förde också ut två förbrytare för att avrätta dem tillsammans med honom. När de kom till den plats som kallas Skallen korsfäste de honom och förbrytarna, den ene till höger och den andre till vänster. Jesus sade:

+ »Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.«

I De delade upp hans kläder och kastade lott om dem. Folket stod där och såg på. Rådsmedlemmarna hånade honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, nu får han hjälpa sig själv, om han är Guds Messias, den utvalde.«

I Också soldaterna gjorde narr av honom. De gick fram och räckte honom surt vin och sade: »Om du är judarnas kung, så hjälp dig själv.« Det fanns också ett anslag ovanför honom: Det här är judarnas konung.

Den ene av förbrytarna som hängde där smädade honom och sade:

II »Är inte du Messias? Hjälp då dig själv och oss.«

I Men då tillrättavisade honom den andre:

II »Är du inte ens rädd för Gud, du som har fått samma straff? Vi har dömts med rätta, vi får vad vi har förtjänat. Men han har inte gjort något ont.«

I Och han sade:

II »Jesus, tänk på mig när du kommer med ditt rike.«

I Jesus svarade:

+ »Sannerligen, redan i dag skall du vara med mig i paradiset.«

I Det var nu kring sjätte timmen. Då blev det mörkt över hela jorden ända till nionde timmen, det var solen som förmörkades. Förhänget i templet brast mitt itu. Och Jesus ropade med hög röst:

+ »Fader, *i dina händer lämnar jag min ande.*«

I När han sagt detta slutade han att andas.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Officeren, som såg det som hände, prisade Gud och sade:

II »Han var verkligen en rättfärdig man.«

I När folkmassan som samlats där som åskådare hade sett vad som hände, vände de hemåt och slog med händerna mot bröstet. Men alla hans vänner, och bland dem kvinnorna som hade följt med honom från Galileen, stod på avstånd och såg alltsammans.

Nu fanns det en rådsherre vid namn Josef, en god och rättfärdig man som inte hade haft någon del i de andras beslut och åtgärder. Han var från Arimataia, en stad i Judeen, och han väntade på Guds rike. Josef gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Han tog ner den, svepte den i linnetyg och lade den i en klippgrav där ännu ingen hade blivit lagd. Det var förberedelsedag, och sabbaten skulle just börja.

Kvinnorna som hade kommit från Galileen tillsammans med Jesus följde med och såg graven och hur hans kropp lades där. När de hade återvänt hem gjorde de i ordning vällyktande kryddor och oljor, och sabbaten tillbringade de efter lagens bud i stillhet.

eller (kortare läsning):

Evangelium

Luk 23:1–49

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Lukas.

Vid den tiden förde man Jesus till Pilatus. Där anklagade man honom och sade:

II »Vi har funnit att den här mannen förleder vårt folk, han vill förhindra att vi betalar skatt till kejsaren och säger sig vara Messias och kung.«

I Pilatus frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Han svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Då sade Pilatus till översteprästerna och folkmassan:

II »Jag kan inte finna något brottsligt hos den här mannen.«

I Men de stod på sig:

II »Han hetsar upp folket i hela Judeen med sin undervisning, från Galileen och ända hit.«

I När Pilatus hörde detta frågade han om mannen var från Galileen, och när han fick veta att han kom från Herodes område skickade han honom vidare till denne, som också han befann sig i Jerusalem under de dagarna.

När Herodes såg Jesus blev han mycket glad. Han hade länge velat träffa honom eftersom han hade hört talas om honom, och han hoppades få se honom utföra något tecken. Nu ställde han en mängd frågor till honom, men Jesus svarade inte.

Översteprästerna och de skriftlärda stod där och anklagade honom häftigt. Herodes och hans soldater fylldes då av förakt för honom och gjorde narr av honom genom att sätta på honom en praktfull mantel. Sedan skickade han honom tillbaka till Pilatus. Den dagen blev Herodes och Pilatus vänner; förut hade det rått fiendskap mellan dem.

Pilatus kallade samman översteprästerna och rådsmedlemmarna och folket och sade:

II »Ni har fört hit den här mannen och anklagat honom för att uppvigla folket. Jag har nu förhört honom i er närvaro men kan inte finna honom skyldig till något av det som ni anklagar honom för. Det kan inte Herodes heller, och därför har han skickat tillbaka honom till oss. Han har inte gjort något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Då skrek hela hopen:

II »Döda honom och låt oss få Barabbas fri.«

I (Det var en man som hade satts i fängelse för ett upplopp i staden och för mord.)
Pilatus tog till orda igen; han ville gärna frige Jesus. Men då ropade de i ett:

II »Korsfäst, korsfäst honom!«

I För tredje gången sade Pilatus:

II »Vad har han gjort för ont? Jag kan inte finna honom skyldig till något som förtjänar döden. Jag skall ge honom en läxa, sedan släpper jag honom.«

I Men de skrek hela tiden och krävde att han skulle korsfästas. Deras ropande gjorde verkan, och Pilatus beslöt att låta dem få vad de krävde. Han frigav mannen som satt i fängelse för upplopp och mord, den som de ville ha fri, men Jesus utlämnade han, så att de fick göra som de ville.

När de förde bort honom hejdade de en man från Kyrene som hette Simon och som var på väg in från landet och lät honom ta korset på sig och bära det efter Jesus. En stor folkmassa följde med, och kvinnor som sörjde och klagade över honom. Jesus vände sig om och sade till dem:

+ »Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, gråt över er själva och era barn. Det kommer en tid då man skall säga: Saliga de ofruktsamma, de moderliv som inte har fött och de bröst som inte har gett di. *Då skall man säga till bergen: Fall över oss, och till höjderna: Dölj oss.* Ty om man gör så med det gröna trädet, vad skall då inte ske med det förtorkade?«

I De förde också ut två förbrytare för att avrätta dem tillsammans med honom. När de kom till den plats som kallas Skallen korsfäste de honom och förbrytarna, den ene till höger och den andre till vänster. Jesus sade:

+ »Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.«

I De delade upp hans kläder och kastade lott om dem. Folket stod där och såg på. Rådsmedlemmarna hånade honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, nu får han hjälpa sig själv, om han är Guds Messias, den utvalde.«

I Också soldaterna gjorde narr av honom. De gick fram och räckte honom surt vin och sade: »Om du är judarnas kung, så hjälp dig själv.« Det fanns också ett anslag ovanför honom: Det här är judarnas konung.

Den ene av förbrytarna som hängde där smädade honom och sade:

II »Är inte du Messias? Hjälp då dig själv och oss.«

I Men då tillrättavisade honom den andre:

II »Är du inte ens rädd för Gud, du som har fått samma straff? Vi har dömts med rätta, vi får vad vi har förtjänat. Men han har inte gjort något ont.«

I Och han sade:

II »Jesus, tänk på mig när du kommer med ditt rike.«

I Jesus svarade:

+ »Sannerligen, redan i dag skall du vara med mig i paradiset.«

I Det var nu kring sjätte timmen. Då blev det mörkt över hela jorden ända till nionde timmen, det var solen som förmörkades. Förhänget i templet brast mitt itu. Och Jesus ropade med hög röst:

+ »Fader, *i dina händer lämnar jag min ande.*«

I När han sagt detta slutade han att andas.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Officeren, som såg det som hände, prisade Gud och sade:

II »Han var verkligen en rättfärdig man.«

I När folkmassan som samlats där som åskådare hade sett vad som hände, vände de hemåt och slog med händerna mot bröstet. Men alla hans vänner, och bland dem kvinnorna som hade följt med honom från Galileen, stod på avstånd och såg alltsammans.

29 mars

Läsning

Jes 42:1–7

Se, över min tjänare, som jag uppehåller,
min utkorade, till vilken min själ har behag,
över honom har jag låtit min Ande komma.
Han skall utbreda rätten bland folken.
Han skall inte skria eller ropa

och inte låta höra sin röst på gatorna.
Ett brutet rör skall han inte sönderkrossa,
och en tynande veke skall han inte utsläcka.
Han skall i trofasthet utbreda rätten.
Hans kraft skall inte tyna bort eller brytas,
intill dess att han har grundat rätten på jorden.
Havsländerna väntar efter hans lag.
Så säger Gud, Herren,
han som har skapat himmelen och utspänt den,
han som har utbrett jorden
med vad som alstras av den,
han som har givit liv åt folket som är på den,
och ande åt dem som vandrar där:
Jag, Herren, har kallat dig i rättfärdighet,
och jag vill fatta dig vid handen
och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket
och sätta dig till ett ljus för folkslagen,
för att du må öppna blinda ögon
och föra fångar ut ur fångelset,
ja, ur fångenskapen dem som sitter i mörkret.

Responsoriepsalm

Ps 27:1–3, 13–14 (R. 1a)

R. Herren är mitt ljus och min frälsning.

Herren är mitt ljus och min frälsning,
för vem skulle jag frukta?
Herren är mitt livs värn, för vem skulle jag rädas? R.

När de onda drar emot mig och vill förtära mig,
då stapplar de och faller,
mina motståndare och fiender. R.

Om än en här lägrar sig mot mig,
så fruktar ändå inte mitt hjärta,
om krig uppstår mot mig, så är jag dock trygg. R.

Ja, jag tror förvisso att jag skall få se Herrens goda
i de levandes land.

Hoppas på Herren,
var frimodig och oförfärad i ditt hjärta,
ja, hoppas på Herren. R.

Lovsång

V. Var hälsad, du vår konung Jesus Kristus,
du som förbarmar dig över oss syndare.

Evangelium

Joh 12:1–11

Sex dagar före påsken kom Jesus till Betania, där Lasaros bodde, han som Jesus hade uppväckt från de döda. Man ordnade där en måltid för honom; Marta passade upp, och Lasaros var en av dem som låg till bords med honom. Maria tog då en hel flaska dyrbar äkta nardusbalsam och smorde Jesu fötter och torkade dem sedan med sitt hår, och huset fylldes av doften från denna balsam. Men Judas Iskariot, en av lärjungarna, den som skulle förråda honom sade: »Varför sålde man inte oljan för trehundra denarer och gav till de fattiga?« Detta sade han inte för att han brydde sig om de fattiga utan för att han var en tjuv; han hade hand om kassan och tog av det som lades dit. Men Jesus sade: »Låt henne vara, hon har sparat sin balsam till min begravningsdag. De fattiga har ni alltid bland er, men mig har ni inte alltid.«

En stor mängd judar fick reda på att Jesus var där, och de kom dit inte bara för hans skull utan också för att få se Lasaros, som han hade uppväckt från de döda. Översteprästerna bestämde sig då för att döda Lasaros också, eftersom så många judar för hans skull gick ifrån dem och trodde på Jesus.

30 mars

Läsning

Jes 49:1–6

Hör på mig, ni havsländer,
och ge akt på detta, ni folk som bor i fjärran.
Herren kallade mig, när jag ännu var i moderlivet,
han nämnde mitt namn, medan jag låg i min moders sköte.
Och han gjorde min mun lik ett skarpt svärd
och gömde mig under sin hands skugga.
Han gjorde mig till en vass pil och dolde mig i sitt koger.
Och han sade till mig: »Du är min tjänare, Israel,
genom vilken jag vill förhärliga mig.«
Men jag tänkte: »Förgäves har jag mödat mig,
fruktlöst och fåfängt har jag förtärt min kraft.
Dock, min rätt är hos Herren och min lön hos min Gud.«
Och nu säger Herren, han som danade mig till sin tjänare,
när jag ännu var i moderlivet,
för att jag måtte föra Jakob tillbaka till honom,
så att Israel inte rycktes bort –
ty jag är ärad i Herrens ögon,
och min Gud har blivit min starkhet – han säger:
Det är för litet för dig, då du är min tjänare,
att endast upprätta Jakobs stammar
och föra tillbaka de bevarade av Israel.
Jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken,
för att min frälsning må nå till jordens ända.

Responsoriepsalm

Ps 71:1–4a, 5–6b, 15, 17 (R. 15)

R. Min mun skall förkunna din rättfärdighet.
Till dig, Herre, tar jag min tillflykt,
låt mig aldrig komma på skam.

Rädda och befria mig i din rättfärdighet,
hör min bön och hjälp mig. R.

Var mig en klippa där jag får bo
och dit jag alltid kan fly,
ty du har lovat mig din hjälp,
du är mitt bergfäste och min borg.
Min Gud, befria mig ur den gudlöses våld. R.

Du, Herre, min Gud, är mitt hopp,
min tillförsikt alltifrån min ungdom.
Du har varit mitt stöd ända från moderlivet,
du har förlöst mig ur min moders liv. R.

Min mun skall förkunna din rättfärdighet,
hela dagen din godhet,
ty jag känner inget mått på den.
Gud, du har undervisat mig ända från min ungdom,
och än i dag förkunnar jag dina under. R.

Lovsång

V. Var hälsad, du vår konung Jesus Kristus.
Lydig Fadern fördes du bort till att korsfästas,
lik ett lamm som förs bort till att slaktas.

Evangelium

Joh 13:21–33, 36–38

Vid den tiden hade Jesus och hans lärjungar samlats till måltid. Han skakades i sitt innersta och vittnade: »Sannerligen, jag säger er: en av er kommer att förråda mig.« Hans lärjungar såg på varandra och undrade vem han menade. En av dem, den som Jesus älskade, låg intill honom. Simon Petrus gjorde tecken åt honom att fråga Jesus vem han talade om. Lärjungen lutade sig bakåt mot Jesu bröst och sade: »Herre, vem är det?« Jesus svarade: »Han som får brödet som jag nu doppar.« Och han doppade brödet och gav det åt Judas, Simon Iskariots son. När Judas hade fått brödet, for Satan in i honom. Jesus sade: »Gör genast vad du skall göra!« Ingen av dem som var med vid bordet visste varför han sade detta till honom. Eftersom Judas hade hand om kassan, trodde några att Jesus hade sagt åt honom att köpa vad som behövdes till högtiden eller att ge något till de fattiga. Men Judas tog brödet och gick genast ut. Det var natt.

När Judas hade gått, sade Jesus: »Nu har Människosonen förhärligats, och Gud har förhärligats i honom. Är nu Gud förhärligad i honom, skall Gud också förhärliga honom i sig, och han skall snart förhärliga honom. Ännu en kort tid är jag hos er, mina barn. Ni kommer att söka efter mig, och jag säger nu till er vad jag sade till judarna: Dit jag går kan ni inte komma.«

Simon Petrus frågade: »Vart går du, herre?« Jesus svarade: »Dit jag går kan du inte följa mig nu, men längre fram skall du följa mig.« Petrus sade: »Herre, varför kan jag inte följa dig nu? Jag skall ge mitt liv för dig.« Då sade Jesus: »Du skall ge ditt liv för mig?

Sannerligen, jag säger dig: tuppen skall inte gala förrän du tre gånger har förnekat mig.«

31 mars

Läsning

Jes 50:4–9a

Herren, Herren har givit mig en tunga med lärdom
så att jag förstår att genom mina ord styrka den trötte.
Han väcker var morgon mitt öra,
han väcker det till att höra på lärjungesätt.
Ja, Herren, Herren har öppnat mitt öra,
och jag har ej varit motsträvig, jag har ej vikit tillbaka.
Jag höll fram min rygg åt dem som slog mig
och mina kinder åt dem som ryckte mig i skägget.
Jag dolde inte mitt ansikte mot smädelse och spott.
Men Herren, Herren hjälper mig,
därför kände jag ej smädelsen,
därför gjorde jag min panna hård som sten.
Jag visste ju att jag ej skulle komma på skam.
Den som dömer mig fri är nära,
vem vill då gå till rätta med mig?
Må han träda fram tillsammans med mig.
Vem vill vara min anklagare? Må han komma hit till mig.
Se, Herren, Herren hjälper mig,
vem vill då döma mig skyldig?

Responsoriepsalm

Ps 69:8–10, 21b–22, 31, 33–34 (R. jfr 14)

R. Herre, svara mig i din godhet.

För din skull bär jag smälek,
för din skull höljer blygsel mitt ansikte.
Främmande har jag blivit för mina bröder,
en främling för min moders barn.
Lidelsen för ditt hus har förtärt mig,
dina smädares smädelser har fallit över mig. R.

Jag väntade på medlidande, men förgäves,
och på tröstare, men jag fann ingen.
De gav mig galla att äta
och ättika att dricka i min törst. R.

Jag vill lova Guds namn med sång
och med tacksägelse upphöja honom.
När de ödmjuka ser det, skall de glädja sig,
ni som söker Gud, era hjärtan skall leva.
Ty Herren lyssnar till de fattiga
och föraktar inte sina fångna. R.

Lovsång

V. Var hälsad, du vår konung Jesus Kristus,
du som förbarmar dig över oss syndare.

eller:

V. Var hälsad, du vår konung Jesus Kristus.
Lydig Fadern fördes du bort till att korsfästas,
lik ett lamm som förs bort till att slaktas.

Evangelium

Matt 26:14–25

Vid den tiden gick en av de tolv, han som hette Judas Iskariot, till översteprästerna och sade:
»Vad vill ni ge mig om jag utlämnar honom åt er?« De räknade upp trettio silvermynt åt
honom. Från det ögonblicket sökte han efter ett lämpligt tillfälle att utlämna honom.

Första dagen av det osyrade brödets högtid kom lärjungarna fram till Jesus och
frågade: »Var vill du att vi skall ordna för påskmåltiden åt dig?« Han svarade: »Gå in till
staden och hälsa den och den att er mästare säger: Min stund är nära. Jag vill hålla påskmåltid
hos dig med mina lärjungar.« Lärjungarna gjorde som Jesus hade sagt, och de ordnade för
påskmåltiden.

På kvällen lade han sig till bords med de tolv. Medan de åt sade han:
»Sannerligen, en av er skall förråda mig.« De blev mycket bedrövade och började fråga
honom, en efter en: »Det är väl inte jag, herre?« Han svarade: »Den som doppade handen i
skålen tillsammans med mig, han skall förråda mig. Människosonen går bort, som det står
skrivet om honom, men ve den människa genom vilken Människosonen blir förrådd! Det hade
varit bäst för den människan om hon aldrig hade blivit född.« Judas, som skulle förråda
honom, sade: »Det är väl inte jag, rabbi?« Jesus svarade: »Du har själv sagt det.«